

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- Παναπεργία στην Ελλάδα
- «Σοσιαλισμος» στην Ευρώπη
- Να κρατικοποιηθει η Εταιρεία Λιπασμάτων
- Οι οικοδόμοι στον αγώνα
- Η απεργία των Δημ. Υπαλλήλων
- Λίβανος

Με ανεργία - μείωση μισθων/ωφελημάτων

Απειλούνται οι εργαζόμενοι

ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΝΑ ΣΥΝΤΡΙΨΟΥΜΕ ΤΙΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΩΝ

Χιλιάδες κύπριοι εργαζόμενοι βρίσκονται αυτές τις μέρες ή βρέθηκαν τις τελευταίες βδομάδες στο δρόμο του αγώνα. Χιλιάδες άλλοι απειλούνται με απολύσεις ή βρίσκονται σε αντιδικία με την κυβέρνηση και τους εργοδότες.

Οικοδόμοι, εργάτες βιομηχανίας λιπασμάτων, εργάτες στους αμιαντοσωλήνες, Δημόσιοι Υπάλληλοι, Ημικρατικοί, Τραπεζικοί, Καθηγητές, Ταχυδρομικοί ακόμα και οι μεσολαβητές του Υπ. Εργασίας (που η δουλειά τους είναι να μεσολαβούν για αποφυγή απεργιών) αναγκάστηκαν ή θα αναγκαστούν να πάρουν σύντομα το δρόμο της απεργίας και της αγωνιστικής κινητοποίησης για διεκδίκηση ή διαφύλαξη δικαιωμάτων.

Αυτή η κατάσταση αντανάκλα το πέρασμα της Κυπριακής οικονομίας από την εποχή του «οικονομικού θαύματος» σε μια περίοδο κρίσης.

Ταυτόχρονα αποτελεί τη φυσιολογική αντίδραση της εργατικής τάξης στη σκλήρυνση της στάσης των εργοδοτών και της κυβέρνησης και στην επιδίωξη τους να φορτώσουν όλα τα σπασμένα της κρίσης στις πλάτες των εργαζομένων.

Ποιό δρόμο πρόκειται να ακολουθήσουν οι εργοδότες και η κυβέρνηση - αν τους περάσει μίας τον έδειξαν τον περασμένο μήνα. Οι εργολάβοι κάτω από την καθοδήγηση των βιομηχάνων (ΟΕΒ) όχι μόνο δεν είχαν σκοπό να δώσουν αυξήσεις αλλά προσπάθησαν να πάρουν πίσω όσα οι οικοδόμοι κέρδισαν με χρόνια αγώνων και θυσιών.

Ο Υπουργός Οικονομικών με εισήγηση του στο Υπ. Συμ-

βούλιο για τις συμβάσεις λέει και τα πιο κάτω αποκλυπτικά:

«Κρίνεται ότι υπό τις σημερινές πολιτικές και οικονομικές συνθήκες που διέρχεται η Κύπρος, την ανάγκη για οικονομική περισυλλογή, για περιορισμό των δημοσιονομικών ελλειμμάτων και για αύξηση της συναγωνιστικότητας της οικονομίας μας σε μια περίοδο διεθνούς οικονομικής κρίσεως, δεν ενδείκνυται η παραχώρηση οποιωνδήποτε γενικών αυξήσεων στους μισθούς ή η βελτίωση των όρων εργοδοτήσεως των εργαζομένων ΓΕΝΙΚΑ και ιδιαίτερα των εργαζομένων στον δημόσια τομέα...»

Το παραμύθι το ακούσαμε πολλές φορές:

Η απάντηση στην κρίση είναι η παγοποίηση των μισθών και ωφελημάτων, το χτύπημα στον τιμάρθμο (Ολλανδία, Βέλγιο, Ιταλία), οι φορολογίες, οι περικοπές στις δημόσιες δαπάνες το κλείσιμο εργοστασίων, η ανεργία. Αυτό είναι και το φάρμακο που προτείνει παντού και πάντα το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο για να συνεχίσει τα δάνεια του (Στην Κύπρο το εξωτερικό χρέος πάει να φτάσει τα 330 εκατ.)

Η επίθεση των αστών/ κεφαλαιοκρατών και της κυβέρνησης βρίσκει δυστυχώς την εργατική τάξη απροετοίμαστη. Πολύ έγκαιρα η Σοσ. Έκφραση και οι Μαρξιστές της ΕΔΕΚ προειδοποιούσαν για το αναπόφευκτο της αντεργατικής επίθεσης οποιαδήποτε καπιταλιστική κυβέρνηση κι αν

Οι οικοδόμοι στον αγώνα μας δείχνουν το δρόμο.

Στη σελ. 8

αναλάμβανε στην Κύπρο.

Αμέσως μετά την υπογραφή του Μίνιμουμ Προγράμματος από την κοινοπραξία ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ εξηγήσαμε πως η συνεργασία με τους αστούς θα εγκλώβιζε το ΑΚΕΛ σε αδιέξοδα γιατί η κυβέρνηση Κυπριανού θα αναγκαζόταν να χτυπήσει τους εργαζόμενους.

«Η σημερινή οικονομική κρίση που μαστίζει τον καπιταλισμό παγκόσμια και που άρχισε να χτυπά και την Κύπρο δεν επιτρέπει παραχωρήσεις στους εργαζομένους.

Ακόμα και να θέλει μια νέα κυβέρνηση Κυ-

πριανού δεν μπορεί να υλοποιήσει τα λίγα «φιλολαϊκά» μέτρα που αόριστα προβάλλονται στο Μίνιμουμ Πρόγραμμα.

Η ηγεσία του ΑΚΕΛ έχει έτσι εγκλωβιστεί σε μια πολιτική που θα την οδηγήσει σε ακόμα πιο μεγάλα αδιέξοδα. Αδιέξοδα που θα πληρώσει η εργατική τάξη αν δεν αντιδράσει έγκαιρα». (Σοσ. Έκφραση, φύλλο 122 Ιούνης 1982)

Η αντίδραση της εργατικής τάξης πρέπει να είναι ξεκάθαρη για τους αστούς. Αν καταφέρουν
Συνέχεια στη σελ. 12

Μπροστά στο Δ' Συνέδριο του Σ.Κ. ΕΔΕΚ ΝΑ ΧΑΡΑΞΟΥΜΕ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΟΡΕΙΑ

Σ.Κ. ΕΔΕΚ Αριστερή Πτέρυγα ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Το Δ' Συνέδριο της ΕΔΕΚ βρίσκεται το κόμμα αντιμετώπιζε με μια σειρά από πολύπλοκα προβλήματα. Το αδιέξοδο στο οποίο οδηγήθηκε το Κυπριακό μετά την ανακήρυξη κράτους από τον Ντενκτάς και την κατάρρευση των ενδοκυπριακών συνομιλιών και η κακή κατάσταση της Κυπριακής οικονομίας που είχε σαν πρώτο αποτέλεσμα την επιβολή βαριάς έμμεσης φορολογίας και

την σκλήρυνση της στάσης των εργοδοτών, θα αποτελέσουν ασφαλώς θέματα συζήτησης στο Συνέδριο.

Παράλληλα στο Συνέδριο αναπόφευκτα θα συζητηθούν και τα προβλήματα που αντιμετωπίζει το κόμμα στο επίπεδο της επιρροής και της αποτελεσματικότητάς του, προβλήματα εσωτερικής λειτουργίας και προβλήματα σύνδεσης με τις μάζες.

Σ' αυτή τη συζήτηση μια σημαντική μερίδα μελών και στελεχών του κόμματος δεν θάχουν την ευκαιρία να πάρουν μέρος και να εκφράσουν τις απόψεις τους. Αυτό το δικαίωμα τους το έχει στέρησει η κομματική ηγεσία με μια σειρά διαγραφές που αποτέλεσαν το κύριο χαρακτηριστικό της οργανωτικής δουλειάς του κόμματος στην περίοδο ανάμεσα στο Γ' και το Δ' Συνέδριο.

Ακόμα και οι διαδικασίες αποστολής αντιπροσώπων στο Δ' Συνέδριο έγιναν στη βάση του αποκλεισμού - με διάφορα μέσα - μελών με αριστερές ιδέες από το Συνέδριο.

Εκεί που δεν πέτυχαν οι διαδικασίες αυτές η κομματική ηγεσία δεν δίστασε να προχωρήσει ακόμα και σε διαγραφές εκλεγμένων αντιπροσώπων πράγμα που αντικείται σε κάθε έννοια δη-

μοκρατίας και καταστατικής νομιμότητας.

Αναφέρουμε το παράδειγμα του σ. Γιώργου Καψή μέλους της Τ.Ο Αραδίππου και της Ε.Ε. της ΕΔΕΝ Α/σίας που αποβλήθηκε λίγες μέρες πριν το Δ' Συνέδριο και λίγες μέρες μετά που εκλέγηκε αντιπρόσωπος!

Το θέμα των διαγραφών δεν είναι απλά θέμα στέρησης των δημοκρατικών δικαιωμάτων μερικών ατόμων. Οι

ΛΙΒΑΝΟΣ: Σοσιαλιστική προοπτική η απάντηση στο ατέλειωτο ματοκύλισμα

Ο Λίβανος, μαζί με τις άλλες χώρες της Μέσης Ανατολής και της Ανατολικής Μεσογείου, θεωρήθηκαν και θεωρούνται χωρος με ζωτική σημασία για τη διασφάλιση των συμφερόντων του παγκόσμιου καπιταλισμού. Έτσι είδαμε τους βορειοαμερικάνους να εισβάλλουν τον Ιούλη του 58 και να στηρίζουν τη κυριαρχία της αστικής τάξης, διασφαλίζοντας με το τρόπο αυτο τα συμφέροντα του παγκόσμιου κεφαλαίου.

Απο το τέλος όμως του Β' παγκοσμίου πολέμου, ο καπιταλισμός μπήκε σε μια ανεπανόληπτη αναπτυξιακή πορεία που κράτησε ίσα με τις αρχές της δεκαετίας του 70. Ήταν λοιπόν σχετικά έφκολη η προσπάθεια του ιμπεριαλισμού για στήριξη των συμφερόντων στο Λίβανο μέσα σε τέτοια πλαίσια. Η κυριαρχία της ντόπιας αστικής τάξης κράτησε χωρίς σοβαρά προβλήματα ως τις αρχές της περασμένης δεκαετίας, που κύριο χαρακτηριστικό της ήταν η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση που άρχισε να παίρνει μορφή βαθιά δομική κι αξεπέραστη. Η κρίση όπως ήταν φυσικό χτύπησε και το Λίβανο, που ήταν παράδεισος για τους κεφαλαιοκράτες βέβαια, αλλά κόλαση για τους ντόπιους εργαζόμενους. Έτσι η διόγκωση του κύματος αμφισβήτησης της εξουσίας της αστικής τάξης ήρθε φυσιολογικά. Σ' αυτή τη ριζοσπαστικοποίηση των μαζών έπαιξε σπουδαίο ρόλο η παλαιστινιακή μαχητική παρουσία. Η κρίση και η ριζοσπαστικοποίηση του κινήματος στο Λίβανο οδήγησαν σε μια σειρά συγκρούσεις που δεν άργησαν να μετατραπούν σε μακροχρόνιο εμφύλιο πόλεμο.

Όλο αυτό τον καιρό οι αστοί και οι σύμμαχοι-τους προσπάθησαν να δώσουν το αποφασιστικό χτύπημα στο Λιβανέζικο κίνημα. Το μόνο που κατάφεραν ήταν να διαμελίσουν τη χώρα και να στηρίξουν την εξουσία τους όπου την ασχούν πάνω σ' ένα διαρκές αιματοκύλισμα και εκατόμβες νεκρών.

Η υποστήριξη των Βορειοαμερικάνων στον Τζεμαγιέλ, που εκπροσωπεί μονάχα το πιο αντιδραστικό τμήμα της αστικής τάξης (τους φαλαγγίτες), μετέτρεψε την «προοπτική» του ενωμένου και ανακαινισμένου Λιβάνου πάνω σε καπιταλιστική βάση, σε άπιαστο όνειρο.

Η πολυεθνική στρατιωτική παρουσία στο Λίβανο που συστάθηκε από τις ΕΠΑ, Γαλλία, Αγγλία, Ιταλία, κατάφερε να στηρίξει προσωρινά τον Τζεμαγιέλ χωρίς να περιορίσει την αστάθεια. Αντίθετα την διόγκωσε. Πέρα από το γεγονός αυτό, αφού εισέβαλαν στον Λίβανο κομπάζοντας για αποκατάσταση της ομαλότητας (εξηγιέται σαν επιβολή της εξουσίας των αστών στους εργαζόμενους) και αφού έχασαν και στρατιώτες (βομβιστικές επιθέσεις στα αρχηγεία των Βορειοαμερικάνων και Γάλλων) και το γόητρο-τους, έψαχναν τρόπο για να φύγουν πριν να γίνει η ζημιά που έπαθαν ανεπανόρθωτη. Ήδη οι Ιταλοί και οι Εγγλέζοι, έχουν φύγει, ενώ οι Βορειοαμερικάνοι έχουν αποσυρθεί στα πλοία τους βομβαρδίζοντας με «ασφάλεια» (;) τους Λιβανέζους. Έχουν τελικά απομείνει μερικοί Γάλλοι των οποίων η ζωή γίνεται όλο και πιο επικίνδυνη. Παρά το γεγονός της αποχώρησης της πολυεθνικής από τα εδάφη του Λιβάνου ο κίνδυνος για πάρα πέρα κλιμάκωση της επέμβασης δεν εξελίχεται.

Ο Τζεμαγιέλ, μετά την απομάκρυνση της πολυεθνικής από τη χώρα έχασε έδαφος. Ο στρατός που τον στήριζε σχεδόν διαλύθηκε. Ολόκληρες μονάδες αφομόλησαν με τον σπλιισμό τους και εντάχθηκαν στις αντικυβερνητικές δυνάμεις των Σιϊτών και Σουνιτών μουσουλμάνων. Άλλοι παραδίνονται στον Ισραηλιτικό στρατό κατοχής που εδρεύει στο νότιο Λίβανο. Οι Δρούσοι στρατιώτες βέβαια εγκατέλειψαν τον κυβερνητικό στρατό από πέρυσι όταν ο Τζεμαγιέλ προσπάθησε να τους χρησιμοποιήσει ενάντια στους Δρούσους. Έτσι ο στρατός που τόσο επίπονα προσπάθησαν οι Βορειοαμερικάνοι να φτιάξουν για να στηρίξουν τον Τζεμαγιέλ, έπαψε να αποτελεί σημαντικό παράγοντα.

Το μόνο που απόμεινε τώρα στον Τζεμαγιέλ είναι η στρατιωτική οργάνωση των Φαλαγγιτών και αφού αποχώρησε η πολυεθνική, μια δυναμική και σε μεγάλη κλίμακα επέμβαση των βορειοαμερικάνων. Αλλά μια τέτοια προοπτική θα απειλούσε και θα κατάρτιζε ανεπανόρθωτα τα συμφέροντα τους στοναραβικό κόσμο, χώρα η διεθνής κατακραυγή. Έτσι δεν φαίνεται να έχει που να πιαστεί ο Τζεμαγιέλ και η αστική τάξη για να σωθεί. Χωρίς μια αιματηρή νίκη των αστών που θα είναι αποτέλεσμα της ολοκληρωτικής σφαγής των Δρούσων των Σιϊτών και Σουνιτών η κυριαρχία των αστών δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί. Στην καλύτερη περίπτωση θα διατηρηθούν το μικρό κομμάτι του Λιβάνου που ελέγχουν στα βόρεια της Βηρυτού. Αλλά στο πρόβλημα του Λιβάνου συμμετέχουν και μια σειρά από χώρες. Η Συρία που βοηθά και εξοπλίζει τους μουσουλμάνους και χρησιμοποιεί τον θρησκευτικό διαχωρισμό για να διασφαλίσει τα στρατηγικά της συμφέροντα και να ελέγχει τον ανατολικό και βόρειο Λίβανο. Πίσω απ' τη Συρία στέκει η Σοβιετική Ένωση που προσπαθεί να διασφαλίσει τα στρατηγικά της συμφέροντα στην περιοχή διαμέσου της Συρίας, και να μειώσει έτσι τη θέση των Αμερικάνων. Το Ισραήλ κατέχει το νότιο Λίβανο και είναι στενά δεμένο με τα παγκόσμια καπιταλιστικά συμφέροντα ενεργώντας σα φύλακας στην περιοχή. Πίσω του βρίσκονται οι ΕΠΑ. Αν η πολυεθνική των Εβρωπαίων αστών και των Βορειοαμερικάνων αποχωρούσε εντελώς και άφηνε στο «έλεος του Θεού» τους Λιβανέζους αστούς, η καταστροφή θα έρχοταν γρήγορα. Θα μπορούσε να εγκατασταθεί στην εξουσία μια κυβέρνηση φιλοσυριακή ή μια αριστερή κυβέρνηση. Κάτι τέτοιο θα είχε ολέθριες συνέπειες για τον διεθνή ιμπεριαλισμό γιατί θα επιδρούσε καταλυτικά και μια σειρά από επαναστάσεις θα ξεσπούσε στην περιοχή απειλώντας τα πάντα και ιδιαίτερα το Ισραήλ όπου στη δική κατεχόμενη όχθη ο πληθυσμός είναι συμπαγής παλαιστινιακός. Αν όμως από την άλλη, ο Βορειοαμερικανικός Ιμπεριαλισμός ενεργούσε αποφασιστικά εισβάλλοντας στο Λίβανο, θα χάμε το λιγότερο ένα πόλεμο ανάμεσα στη Συρία και το Ισραήλ με απρόβλεπτες συνέπειες.

Κάτι τέτοιο θαχε απρόβλεπτες συνέπειες και για την Κύπρο. Έτσι καθόν του διεθνούς εργατικού κινήματος είναι να παλαίψει με όλα τα μέσα για να σταματήσει η επέμβαση στο Λί-

βανο. Γιατί τα συμφέροντα όλων των εργατών όλου του κόσμου όπου κι αν βρίσκονται είναι κοινά. Και δεν υπήρχε πιο καλός τρόπος για να δείξουμε την αλληλεγγύη μας στους Λιβανέζους εργαζόμενους, από τη δική μας πάλη για να σταματούσε η παροχή διεφκολύνσεων που τόσο απλόχερα χάρισε η αστική κυπριακή κυβέρνηση. Παρά το γεγονός ότι ασκεί «αδέσμεπτη» πολιτική. Είναι φανερό ότι στις κρίσιμες ώρες οι αστοί υποστηρίζουν τους αστούς και όχι τους εργαζόμενους.

Δεν υπάρχει λύση για τον Λίβανο που να στηρίζεται πάνω στο καπιταλιστικό επικοδόμημα.

Ο εμφύλιος στο Λίβανο είναι το επιστέγασμα της ταξικής σύγκρουσης που δημιουργεί ο καπιταλισμός στην περιοχή μας αλλά και σ' ολόκληρο το κόσμο.

Οι μαρξιστές πολύ συχνά έχουν πει και είναι αλήθεια ότι ο πόλεμος γεννά την επανάσταση.

Η εισβολή του Ισραήλ στο Λίβανο υποτίθεται ότι έγινε για να διασφαλίσει την ειρήνη στο βόρειο Ισραήλ. Όχι μόνο αυτό δεν κατάφερε αλλά δημιούργησε για πρώτη φορά σε τόσο μεγάλη κλίμακα ταξική σύγκρουση μέσα στο ίδιο το Ισραήλ. Οι μισθοί έχουν μειωθεί κατά 40%. Ο πληθωρισμός ανέβηκε στο 191%. Οι τιμές αφξάνουν μέρα με τη μέρα και φέρνουν σε απόγνωση τους εργαζόμενους.

Στις 4.2.1984, 40.000 Εβραίοι εργάτες απέρρησαν δείχνοντας την αντίθεσή τους στη κατοχή του νότιου Λιβάνου. Στις 15.12.84, 70.000 δημόσιοι υπάλληλοι κατέβηκαν σε απεργία διεκδικώντας βελτίωση του βιοτικού τους επιπέδου. Πέρα απ' αυτά, η μετανάστευση μεγαλώνει και τα κόμματα της δεξιάς στο Ισραήλ αδυνατίζουν.

Και στο Λίβανο και στο Ισραήλ αλλά και παντού σ' όλη την Μέση Ανατολή ωριμάζουν οι συνθήκες για μια επαναστατική

κίνηση της εργατικής τάξης.

Μόνο το εργατικό κίνημα βασισμένο πάνω στις μαρξιστικές ιδέες και το διεθνισμό μπορούν να φέρουν την ειρήνη και τη σταθερότητα στο Λίβανο και όλη την Μέση Ανατολή.

Μια σοσιαλιστική προοπτική θα σπάσει τους φυλετικούς και θρησκευτικούς διαχωρισμούς ενώνοντας τους εργαζόμενους της περιοχής πάνω σε ταξική βάση και έτσι θα λύσει το πρόβλημα για πάντα. Μια ομοσπονδία σοσιαλιστικών χωρών στην Μέση Ανατολή, είναι η μόνη προοπτική που θα εγγυηθεί την λύση των βασικών προβλημάτων του πληθυσμού της περιοχής και την ίδια στιγμή θα προστατέψει τα δημοκρατικά και θρησκευτικά δικαιώματα, όποια και αν είναι, και θα προστατέψει και όλα τα άλλα δικαιώματα των διαφόρων εθνικών ομάδων.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΖΑΒΡΟΣ

Ανακοίνωση Αρ. Πτέρυγας για το Δ' Συνέδριο

Συνέχεια από τη 1

διαγραφές δεν στράφηκαν ενάντια σε άτομα αλλά ενάντια σε κάθε έκφραση διαφωνίας με τις απόψεις της κομματικής ηγεσίας. Κάθε κριτική και κάθε απόπειρα αμφισβήτησης της ορθότητας της κομματικής γραμμής έβαζε τους εκφραστές της μπροστά στον κίνδυνο της διαγραφής με την κατηγορία της αντικομματικής δράσης και της συμμετοχής στην Αριστερή Πτέρυγα.

Το αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης ήταν η διάπραξη σοβαρών λαθών πολιτικής και ταχτικής που στερήσαν το κόμμα από τις δυνατότητες ανάπτυξης που είχε την τελευταία περίοδο. Έτσι, ενώ η αρχική διαφωνία που οδήγησε στις πρώτες αποβολές αριστερών στελεχών ήταν η εμμονή της ηγεσίας στη συνεργασία με τον Κυπριανού, όταν το κόμμα κάτω από την πίεση των αντικειμενικών συνθηκών πέρασε στην αντιπολίτευση, έφτασε στο άλλο άκρο εξισώνοντας την υποψηφιότητα Κυπριανού με την υποψηφιότητα Κληρίδη. Αντί ν' αντιμετώπιζε την συνεργασία ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ σαν προσπάθεια υπόταξης της εργατικής τάξης στη δεξιά, την αντιμετώπισε σαν υποταγή του Κυπριανού στο ΑΚΕΛ. Είδαμε ακόμα την προσπάθεια της ηγεσίας της ΕΔΕΚ να κερδίσει συναγεμικούς ψήφους και της προσπάθειάς της να κερδίσει ακόμα και κεφαλαιοκράτες.

Αυτή η στάση της ηγεσίας σκόρπισε την απογοήτευση μέσα στις τάξεις του κόμματος. Απόπειρες κριτικής και προσπάθειες αλλαγής της γραμμής αντιμετώπιστηκαν με διαγραφές και δημιουργία κλίματος τρομοκρατίας μέσα στο κόμμα. Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες δεν είναι παράξενο το ότι

μικρό μόνο μέρος της επιρροής του κόμματος μεταφράστηκε σε ψήφους στις εκλογές.

Σήμερα η ηγεσία του κόμματος βρίσκεται και πάλι μπροστά στον κίνδυνο μιας νέας πορείας λαθών. Η ανακήρυξη κράτους από τον Ντενκτάς την βρήκε απροετοίμαστη και την έσπρωξε σε μια έντονα εθνικιστική τοποθέτηση. Η πλήρης εγκατάλειψη της προοπτικής της συνεργασίας με την Τουρκοκυπριακή αριστερά και η σύνθηματολόγηση για «δυναμική παρουσία της Ελλάδας στην Κύπρο», που δεν είναι τίποτε άλλο από συγκαλυμμένη απαίτηση για την αποστολή Ελληνικού στρατού στο νησί, είναι χαρακτηριστικά του βαθμού εγκατάλειψης κάθε προσπάθειας μαρξιστικής ανάλυσης από την κομματική ηγεσία.

Περσιότερο παρά ποτέ στο παρελθόν είναι ανάγκη ν' ακουστούν οι μαρξιστικές ιδέες μέσα στο κόμμα. Η πορεία της Κύπρου προς τη διχοτόμηση και τη διπλή ένωση έχει προχωρήσει σε επικίνδυνο βαθμό. Η αποστολή ελληνικού στρατού στην Κύπρο θα πλήξει καιρό κάθε προσπάθεια συνεργασίας με την Τουρκοκυπριακή αριστερά χωρίς ν' αλλάξει καθόλου το στρατιωτικό ισοζύγιο στο νησί. Η αποφασιστικότητα της Ελλάδας να προστατέψει την Κύπρο δεν θα εξαρτηθεί από την παρουσία ή όχι Ελληνικού στρατού αλλά από το ποιά κυβέρνηση θα βρίσκεται στην εξουσία.

Ούτε και είναι δυνατό να παραβλέψουμε την ταξική φύση του Ελληνικού στρατού. Το σώμα των Ελλήνων αξιωματικών δεν είναι διαφορετικό από εκείνο που υπήρχε την περίοδο της χούντας και των δεξιών κυβερνήσεων στην Ελλάδα. Ε-

ξακολουθεί να είναι διαποτισμένο με τα ίδια ιδανικά που οδήγησαν στη διχτατορία και το πραξικόπημα, που οδήγησαν στην καταστροφή. Σήμερα, με την κυβέρνηση Παπανδρέου, είναι αναγκασμένο να σιωπά και να περιμένει τις συνθήκες που θα του δώσουν την ευκαιρία να πάρει την εκδίκησή του.

Η ΕΔΕΚ πρέπει σήμερα να στραφεί αποφασιστικά σε μια ταξική αντιμετώπιση του εθνικού θέματος, να μπει στην πρωτοπορία του αγώνα ολόκληρης της εργατικής τάξης της Κύπρου για μια σοσιαλιστική λύση. Αυτό μπορεί να γίνει με το κάλεσμα όλων των αριστερών κομμάτων της Κύπρου, ελληνοκυπριακών και τουρκοκυπριακών, σ' ένα κοινό μέτωπο αγώνα με σοσιαλιστικό πρόγραμμα. Με την ύπαρξη σοσιαλιστικής κυβέρνησης στην Ελλάδα και την επικείμενη κατάρρευση της Χούντας στην Τουρκία, ένα τέτοιο κάλεσμα θα αλλάξει ολόκληρο το πολιτικό σκηνικό της περιοχής, θα μετατρέψει την ΕΔΕΚ σε μια ανίκητη δύναμη.

Καλούμε την ηγεσία της ΕΔΕΚ να σταματήσει το κυνηγητό των αριστερών μέσα στο κόμμα και ν' αφήσει τις απόψεις των μαρξιστών ν' ακουστούν. Είναι απαραίτητη ανάγκη για το σοσιαλιστικό κίνημα σήμερα η χάραξη μιας αποφασιστικής πορείας για τη νίκη. Είναι απαραίτητο να συζητηθούν όλες οι απόψεις που υπάρχουν και να παρτούν συνειδητές αποφάσεις για τον αγώνα του. Είναι απαραίτητη η ακύρωση των διαγραφών και η ένωση σ' αυτό τον αγώνα. Δεν έχουμε το δικαίωμα να διασπαθίζουμε τις δυνάμεις μας, προετοιμάζοντας έτσι τη συντριβή τους από την αντίδραση.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ — ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ

Οι φήμες που κυκλοφορούν τις τελευταίες μέρες για αποστολή Ελληνικών στρατευμάτων πρέπει να ανησυχήσουν τον κάθε Αριστερό και τον κάθε εργάτη Ελληνοκύπριο.

Τα τελευταία δέκα χρόνια μετά το πραξικόπημα οι αστοί δοκίμασαν όλους τους τρόπους και όλες τις διαδικασίες που προσφέρουν σ' αυτούς για λύση του προβλήματος χωρίς να προχωρήσουν ούτε βήμα μπροστά.

Σήμερα μετά και την ανακήρυξη κράτους από τον Ντενκτάς και αφού δοκιμάστηκε για μια ακόμα φορά η διεθνής διπλωματία με στόχο την εξασφάλιση πιέσεων προς την Τουρκία, η δεξιά Κυβέρνηση Κυπριανού και δυστυχώς η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και η ηγεσία της ΕΔΕΚ μαζί, μη έχοντας πλέον οτιδήποτε το νέο και πειστικό να προτείνουν, που να τους δικαιολογεί απέναντι στις μάζες στρέφονται σε λύσεις καταστροφικές για το εργατικό κίνημα της Κύπρου αλλά και γενικότερα για τα εργατικά κινήματα της Ελλάδας και Τουρκίας.

Η κάθοδος Ελληνικών στρατευμάτων εκτός από το ότι δεν μπορεί να αλλάξει σε καμιά περίπτωση το ισοζύγιο δυνάμεων, μετατρέπει ταυτόχρονα την Κύπρο σε βάση αντιπαράθεσης Ελλάδας - Τουρκίας, με τελικό αποτέλεσμα στην καλύτερη περίπτωση τη διπλή ένωση και στην χειρότερη σε πόλεμο, αποτέλεσμα που θα οδηγήσει κατ' ευθείαν και τις εργατικές τάξεις Ελλάδας Τουρκίας στη σφαγή.

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΚΑΤΡΑΚΥΛΑ ΤΗΣ ΗΓΕΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΔΕΚ

Ο προσανατολισμός της Κυβέρνησης Κυπριανού όπως και κάθε αστού και εθνικιστή για κάθοδο στρατευμάτων στην Κύπρο δεν μας εκπλήσει. Είναι απaráδεκτο για μέτριο επιλογή να υιοθετείται σήμερα από την ηγεσία Σοσιαλιστικού Κόμματος και ειδικά της ΕΔΕΚ, του κόμματος που πρωτοστάτησε ενάντια στην χούντα και στο πραξικόπημα, του κόμματος που ριζωσε και ανδρώθηκε μέσα στην εργατική τάξη, στη βάση ακριβώς της πολιτικής που υιοθέτησε πριν αλλά και αμέσως μετά από το πραξικόπημα και την εισβολή τουρκικών στρατευμάτων.

Τι εγγυάται στην

ηγεσία της ΕΔΕΚ ότι αυτά τα στρατεύματα δεν θα στραφούν αύριο ξανά ενάντια στην εργατική τάξη της Κύπρου και ενάντια στο ίδιο το κόμμα μας όπως συνέβη το '74. Μήπως έχει αλλάξει η ταξική φύση αυτού του στρατεύματος;

Η στυγνή πραγματικότητα είναι ότι, παρά την ύπαρξη σοσιαλιστικής κυβέρνησης στην Ελλάδα, η κοινωνία συνεχίζει να παραμένει ταξική όπου την εξουσία κατέχει η αστική τάξη, με τα μέσα παραγωγής στα χέρια της και το κράτος με τους μηχανισμούς του σε επιφυλακή για να προστατέψουν στην δεδομένη στιγμή τα συμφέροντά της.

Το ίδιο και το σώμα αξιωματικών που διοικά σήμερα τον ελληνικό στρατό είναι αν όχι το ίδιο στην σύνθεση του, το ίδιο όσο αφορά την φύση και μορφή του διαποτισμένο με τα ίδια ιδανικά και αντικομμουνιστική υστερία, ταγμένο να προστατέψει τους αστούς και τα συμφέροντά τους από τυχόν δυναμικές διεκδικήσεις της εργατικής τάξης.

Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ Η ΜΟΝΗ ΔΙΕΞΟΔΟΣ

Οι αστοί μας οδηγούν για μια ακόμα φορά σε νέα αδιέξοδα και καταστροφές στην προσπάθειά τους να βγουν από το σημερινό αδιέξοδο στο οποίο βρίσκονται. Οι ευθύνες των ηγεσιών των Αριστερών κομμάτων δεν είναι λίγες γι' αυτό το αδιέξοδο. Εδώ και χρόνια οι ηγέτες της εργατικής τάξης αδυνατούν ή δείχνουν απρόθυμοι να δώσουν εναλλακτική διέξοδο στις μάζες, υποθηκεύοντας την εργατική τάξη στην πολιτική των αστών.

Η ΕΔΕΚ πρέπει να σταματήσει την κατρακύλα της προς τον εθνικισμό και να απαιτήσει πλέον την συμπαράσταση όχι του ελληνικού παράγοντα πάνω σε εθνικά κριτήρια αλλά την συμπαράσταση του ελληνικού εργατικού κινήματος, με κύριο εκφραστή σήμερα την Σοσιαλιστική κυβέρνηση Παπανδρέου.

Η κριτική της ΕΔΕΚ προς την Κοινοπραξία πρέπει να απευθύνεται προς το ΑΚΕΛ καλώντας το να σταματήσει την υποστήριξη του προς το ΔΗΚΟ, πράγμα που αποστερεί την εργατική τάξη από το δικό της ανεξάρτητο πρόγραμμα και πολιτική. Η ενότητα των αριστερών κομμάτων στην βάση ενός ταξικού σοσιαλιστικού προγράμματος πάλης προβάλλει σήμερα σαν η μόνη προοπτική για τα συμφέροντα των εργαζομένων και το σπάσιμο των σημερινών αδιεξόδων.

Η σοσιαλιστική κυβέρνηση Παπανδρέου θα προσφέρει ουσιαστική συμπαράσταση μέσα από το κάλεσμα και υποστήριξη αυτής της ενότητας, για κοινή πάλη ενάντια στις δυο άρχουσες τάξεις Ελλάδας - Κύπρου, συνδέοντας ταυτόχρονα αυτόν τον αγώνα με κοινό κάλεσμα του τουρκικού και Τ/Κ εργατικού κινήματος.

«Σοσιαλισμός» στην Ευρώπη

Αποτυγχάνει το μοντέλλο Μιττεραν, Παπαντρέου, Γκονζάλες

Μέσα στα τελευταία χρόνια η εργατική τάξη σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες κατάφερε, με πρωτοφανή ποσοστά, εκλογικές νίκες σπρώχνοντας έτσι τα κόμματα της αστικής τάξης στην αντιπολίτευση. Η άνοδος στην κυβέρνηση των σοσιαλιστικών κομμάτων, σε μια σειρά από χώρες όπως Γαλλία, Ελλάδα, Ισπανία, Πορτογαλία και Ιταλία χαιρέτιστηκε με ενθουσιασμό από το διεθνές και ντόπιο εργατικό κίνημα.

Η δυναμική της εκλογικής νίκης διάλυσε τους φόβους και ενθιασμούς της εργατικής τάξης σπρώχνοντας την σε δυναμικούς αγώνες για υλοποίηση των πιο επαναστατικών συνθημάτων και προεκλογικών μέτρων που πρόβαλαν τα σοσιαλιστικά κόμματα.

Η εκλογική νίκη των αριστερών κομμάτων ήταν η έκφραση του εργατικού κινήματος, της τεράστιας τούτης δύναμης που τραβώντας πίσω του και άλλα στρώματα του λαού αγωνίζονται για την «Αλλαγή» που τους υποσχέθηκαν οι αριστερές ηγεσίες τους.

ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ

Η πρώτη περίοδος σοσιαλιστικής διακυβέρνησης (Γαλλία, Ελλάδα, ΕΟΚ) χαρακτηρίστηκε από ένα πρόγραμμα αναγκαίων κοινωνικών μεταρρυθμίσεων, κρατικοποιήσεων σε περιορισμένο αριθμό εταιριών και επιβολή μέτρων για βελτίωση του βιοτικού επιπέδου του λαού. Αυτές όμως η μεταρρυθμίσεις δεν αγγίζουν την βάση του προβλήματος που είναι ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής και διάθεσης των προϊόντων. Γι' αυτό είναι που δεν μπορούν να ξεφύγουν από την κρίση που μαστίζει, παγκόσμια τον καπιταλισμό. Ο καπιταλισμός είναι πια εντέλως ανίκανος να αναπτύξει παραπέρα τα μέσα παραγωγής και οδηγεί την κοινωνία από κρίση σε κρίση.

Οι μεταρρυθμίσεις των ρεφορμιστικών ηγεσιών των σοσιαλιστικών κομμάτων δεν μπορούν να λύσουν τα προβλήματα του καπιταλισμού, εφ' όσον αφήνουν άθιχτο το ίδιο το σύστημα. Η πηγή της κρίσης είναι η ατομική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής και η οικονομική αναρχία που απορρέει από το κίνηγι του κέρδους, όπως επίσης και η αντίθεση μεταξύ του διεθνούς χαρακτήρα της παγκόσμιας οικονομίας που εξυπακούει διεθνή οργάνωση και συντονισμό παραγωγής-διάθεσης και τους περιορισμούς που επιβάλλει η παρουσία του έθνους — κράτους.

ΒΑΣΙΛΙΚΩΤΕΡΟΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Μετά από την αποτυχία των μεταρρυθμίσεων της πρώτης περιόδου βλέπουμε συνήθως μια στροφή 180 μοιρών. Οι «σοσιαλιστές» ηγέτες γίνονται «βασιλικότεροι του βασιλέως» και εφαρμόζουν την πολιτική που πολεμούσαν όταν ήταν αντιπολίτευση. Την πολιτική των συντηρητικών Θάτσιερ - Ρήγκαν, τον μονενταρισμό. Ότι έδωσαν με το αριστερό χέρι το παίρνουν πίσω με το δεξί και με το παραπάνω.

Το παράδειγμα της Γαλλίας είναι ίσως το πιο χαρακτηριστικό της πολιτικής των ρεφορμι-

στικών αριστερών ηγεσιών. Μετά την μεγάλη εκλογική νίκη, κάτω από την πίεση της εργατικής τάξης η σοσιαλιστική κυβέρνηση προχώρησε με ένα πρόγραμμα μεταρρυθμίσεων όπως αύξηση του κατωτάτου μισθού, εβδομάδα 39ωρων, συντάξη στα 60, 5 εβδομάδες πληρωμένες διακοπές και νέα δικαιώματα στις συντεχνίες. Κρατικοποίησε τες τράπεζες και το δανειοδοτικό σύστημα και επίσης 6 μονοπωλιακές μονάδες. Άφησε όμως απήραχτα στα χέρια των καπιταλιστών το 68% της οικονομίας. Η αποσυνθέση αποτέλεσμα της κρίσης, των ιδιωτικών βιομηχανιών τράβηξε μαζί και τες κρατικοποιημένες εταιρίες. Η πτώση στην παραγωγή έφερε πτώση στην ζήτηση πρώτων υλών που κυρίως παράγουν οι κρατικοποιημένες εταιρίες.

Κάτω από τέτοιες συνθήκες ο προγραμματισμός της οικονομίας προς όφελος του λαού από την κυβέρνηση είναι αδύνατος. Η οικονομία, και στην προέκταση και η κυβέρνηση, είναι κάτω από την επιρροή των καπιταλιστών. Το αποτέλεσμα είναι ανεργία, πληθωρισμός πτώση στην παραγωγή και στις επενδύσεις, φυγάδευση κεφαλαίων και εξαναγκασμός της κυβέρνησεως από την αστική τάξη να ακολουθήσει το δικό τους πρόγραμμα που σημαίνει μεγαλύτερη ανεργία, παγοποίηση μείωση των μεροκαμάτων περικοπές στις δημόσιες δαπάνες (σχολεία, νοσοκομεία κ.λ.π.) και γενικά να πέσει το βάρος της κρίσης του συστήματος τους στους ώμους της εργατικής τάξης.

ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΚΙΝΟΥΝΤΑΙ

Η εργατική τάξη είτε στην καπιταλιστική Βρετανία είτε στη «σοσιαλιστική» Γαλλία βρίσκεται μπροστα στον εφιάλτη ενός νέου 1929—33 με μαζική ανεργία και πλήρη οικονομική και κοινωνική κατάρρευση.

Μέσα σε τέτοιες συνθήκες οι εργαζόμενοι αρχίζουν να ξεπερνούν το πρώτο σοκ από τα χτυπήματα των δικών τους κυβερνήσεων και αντιδρούν δυναμικά. Αντιδρούν όχι ζητώντας την ανατροπή των σοσιαλιστών και την επιστροφή στη δεξιά διακυβέρνηση όπου δεν έχει τίποτα καλύτερο να προσφέρει αλλά απαιτώντας από τους ηγέτες τους να προχωρήσουν μέχρι το τέρμα και να δώσουν διεξόδους και λύσεις στα προβλήματα.

Στην Ελλάδα η κίνηση αυτή έχει φέρει την κοινωνία σε μια προεπαναστατική κατάσταση όπου οι απεργίες και καταλήψεις εργοστασίων αποτελούν πια καθημερινό φαινόμενο ενώ οι εργάτες προχωρούν σε επαναστατικά συνθήματα (κοινωνικοποίηση, εργατικός έλεγχος) (βλέπε άλλες στήλες).

Στη Γαλλία ενώ οι άνεργοι και η νεολαία δείχνουν την απάρεσκειά τους (αποχή στις

διάφορες συμπληρωματικές εκλογές που γίνονται) και η μεσαία τάξη στρέφεται προς τα δεξιά οι εργάτες ασταλίου, οι εργάτες στην αυτοκινητοβιομηχανία, οι μεταλλωρύχοι, οι ναυτεργάτες, οι δημόσιοι υπάλληλοι, οι αγρότες, οι φορτηγατζήδες βρίσκονται ή βρέθηκαν τις τελευταίες μέρες στην μάχη κυρίως για διαφύλαξη του δικαιώματος της εργασίας. Ακόμα και οι Συντεχνίες που ελέγχονται από το κομμουνιστικό κόμμα (που βρίσκεται στην κυβέρνηση με το Σοσιαλιστικό) σπρώχτηκαν στην διοργάνωση «βδομάδας δράσης» που περιλάμβανε από 2ωρες μέχρι 24ωρες απεργίες.

Στην Ισπανία μισο εκατομμύριο εργάτες απέργησαν και 100.000 πήραν μέρος σε διαδηλώσεις στις αρχές του Φεβράρη, ενάντια σε κλεισίματα εργοστασίων και γενικά ενάντια στην πολιτική της σοσιαλιστικής κυβέρνησης. Ολόκληρες πόλεις (ιδιαίτερα στην περιοχή των Βάσκων) παράλυσαν από γενικές απεργίες, διαδηλώσεις και καταλήψεις.

Στην Ιταλία αυθόρμητες απεργίες ξέσπασαν προς το τέλος του Φεβράρη μόλις ο «σοσιαλιστής» πρόεδρος Κράξι εξέγγειλε νέα μέτρα περικοπών στην κλίμακα της τιμαριθμικής αναπροσαρμογής. 40.000 εργάτες διαδήλωσαν στο Μιλάνο την επομένη των εξαγγελιών του Κράξι. Οι κινητοποιήσεις περιέληβαν την κατάληψη του σιδηροδρομικού σταθμού στη Γένοα, οδοφράγματα στη Ρώμη και το Μιλάνο ενώ στη Νάπολη οι σιδηροδρομικοί εργάτες ζήτησαν την παραίτηση της ηγεσίας των συσυντεχνιών τους που εναντιώθηκαν στις απεργιακές κινητοποιήσεις.

Τόσος ήταν ο φόβος των αστών που σταμάτησαν μετά από μια μέρα την κάλυψη των απεργιών από την τηλεόραση! (Αυτό οδήγησε και σε διαδηλώσεις έξω από κτίρια της τηλεόρασης στη Ρώμη).

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Η εργατική τάξη σ' όλες αυτές τις χώρες οδηγείται φυσιολογικά στο συμπέρασμα πως μόνο μ' ένα πρόγραμμα κρατικοποίησης, όλων των μεγάλων επιχειρήσεων κάτω από εργατικό έλεγχο και διεύθυνση μπορεί να οδηγηθεί η κοινωνία στο σοσιαλισμό. Οι μεταρρυθμίσεις δεν οδηγούν παρα μόνο στο να βοηθούν οι Παπαντρέου Μιττεραν, οι Γκοτζάλες και οι Κράξι τους αστούς να «αποδεικνύουν» ότι ο σοσιαλισμός είναι άπιαστο όνειρο που δεν οδηγεί πουθενά.

Μέσα από τις κινητοποιήσεις στις οποίες έχουν μπει οι εργαζόμενοι της Ευρώπης δεν μπορεί παρά να βρουν το δρόμο τους.

Οι αστοί και το σύστημα τους δεν έχουν τίποτα να προσφέρουν. Οι ρεφορμιστές αποδεικνύονται και αυτοί στην πράξη αδύναμοι να δώσουν διεξοδο.

Ο μόνος δρόμος για τους εργαζόμενους της Ευρώπης και του κόσμου είναι η Σοσιαλιστική Ευρώπη και η Παγκόσμια Σοσιαλιστική Ομοσπονδία.

Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΥΓΚΛΟΝΙΖΕΤΑΙ

ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΑΠΟ ΤΟ: «ΞΕΚΙΝΗΜΑ»

Συνωμοσία σιωπής

Στις 9 του Φεβράρη έγινε 4ωρη Πανελλαδική Γενική Απεργία στην οποία έλαβαν μέρος πάνω από μισό εκατομμύριο εργαζόμενοι.

Η απεργία - που καλέστηκε από τη ΓΣΕΕ και τα Εργατικά Κέντρα - έγινε ενάντια στα αντεργατικά μέτρα και εκβιασμούς της εργοδοσίας και για υποστήριξη των γενικών αιτημάτων της ΓΣΕΕ.

Ήταν μια πρωτοφανής απεργιακή κίνηση ιστορικής σημασίας και ενδεικτική της ταξικής σύγκρουσης που υπάρχει σήμερα στην Ελλάδα. ΠΑΡ' ΟΛΑ ΑΥΤΑ Ο ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΤΥΠΟΣ/ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ/ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ ΤΗΡΗΣΑΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΣΙΓΗΝ ΙΧΘΥΟΣ.

Σαν απάντηση σ' αυτή τη σκανδαλώδη συνωμοσία σιωπής που κρύβει το φόβο της δεξιάς και των ηγετων των εργατικών /αριστερων οργανώσεων της Κύπρου μήπως και μπολιαστούν οι Κύπριοι εργάτες με την «Ελληνική ασθένεια» των δυναμικών ενωμένων απεργιακών αγώνων η Σ. Έκφραση θα συνεχίσει να ενημερώνει σε κάθε φύλλο της τους Κύπριους εργαζόμενους για τους αγώνες των συναδέλφων τους στην Ελλάδα.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια αναδημοσιεύουμε εδώ άρθρο του «Ξεκινήματος», της Μαρξιστικής τάσης του ΠΑΣΟΚ που δίνει μια ανάγλυφη εικόνα της σημερινής κατάστασης στο εργατικό κίνημα και την Ελληνική κοινωνία.

Εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες και εργάτριες σε όλη την χώρα βρίσκονται σήμερα στο δρόμο του αγώνα.

Η εκιτυχία της 4ωρης στάσης στην Θεσσαλονίκη και η πιο μαχητική διαδήλωση της εργατικής τάξης της πόλης τα τελευταία χρόνια, οι εκιτυχίες των Πανεργατικών Απεργιών που εξαγγέλλουν τα Εργατικά Κέντρα σε όλους τους νομούς της χώρας, δείχνουν την τεράστια δύναμη και την διάθεση του εργατικού κινήματος να περ ΟΧΙ στα σχέδια της "Ιδιωτικής Πρωτοβουλίας" των βιομηχάνων και να υπερασπίσει με αγώνες τα κατακτημένα δικαιώματά του.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Η εκιτυχία της 4ωρης στάσης που εξήγγειλε η ΓΣΕΕ, η συμμετοχή κατά 90-100% της εργατικής τάξης σε αυτήν, η συμμετοχή εργοστασίων και επιχειρήσεων ακόμα και εκεί που δεν υπήρχαν Σωματεία, παρα και ενάντια στην τρομοκρατία της εργοδοσίας, οι μαχητικές συγκεντρώσεις όπου οργανώθηκαν, απέδειξαν την διάθεση των εργατών για συντονισμένους αγώνες.

Τίποτε δεν λειτούργησε για 4 ώρες στα εργοστάσια. Οι μηχανές νεκρές. Χωρίς τα χέρια των εργατών τίποτε δεν μπορεί να κινηθεί. Αποκαλύπτεται ποιος διοικεί τα εργοστάσια, ποιος διοικεί την κοινωνία. Αποκαλύπτεται η τεράστια δύναμη της κοινής δράσης και του συντονισμού. Αυτό που θα έπρεπε να γίνει όμως κατά την διάρκεια της 4ωρης ήταν η ΓΣΕΕ να καλε-

σει μια κοινή συγκέντρωση όλης της εργατικής τάξης, που θα έδειχνε ακόμα παρά πέρα στους εργάτες την τεράστια δύναμή τους. Αντί για ξεχωριστές συγκεντρώσεις, αντί για καθίσια μέσα στα εργοστάσια ο καθένας ξεχωριστά, χρειαζόταν μια κοινή συγκέντρωση με άξονα τα εργοστάσια που σήμερα δίνουν αγώνες (ΣΤΑΝΤΑΡ, ΤΕΓΟΠΟΥΛΟΣ, ΦΙΞ, ΜΙΣΤΕΡ ΤΣΙΠΕ, κλπ.) Έτσι, οι εργάτες και οι εργάτριες που βρίσκονται σήμερα στον αγώνα θα αισθανόντουσαν στην πράξη την συμπάρταση όλου του εργατικού κινήματος, θα παίρνανε παρά κέρα θάρρος και ηθικό για να συνεχίσουν μέχρι την νίκη.

Όμως, η διοίκηση της ΓΣΕΕ και του ΕΚΑ δεν πήρε καμιά τέτοια πρωτοβουλία δυναμική. Ακόμα και στην περίπτωση που γίνανε συγκεντρώσεις, παρατηρήθηκε το φαινόμενο αλλού να έχουν συγκέντρωση οι Οικοδόμοι, πιο κάτω οι Λογιστές, στα γραφεία τους οι Εμποροκάλληλοι, στο Περίστερι άλλοι κ.λ.π. Για μια ακόμη φορά κατακερματισμένοι αγώνες και καμιά πρωτοβουλία για συντονισμό και ενότητα, ούτε απ την ΠΑΣΚΕ, ούτε απ την ΕΣΑΚ.

ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΘΕΛΕΙ ΚΑΙ ΜΠΟΡΕΙ

"Ποτέ η εργατική τάξη δεν ήταν σε καλύτερη θέση απ ό,τι είναι σήμερα. Είναι πανίσχυρη, ενωμένη και ικανή να διεκδικήσει αποτελεσματικές λύσεις στα προβλήματά της" εί-

πε ένας σύμβουλος της ΕΣΑΚ στην τελευταία ολομέλεια της ΓΣΕΕ. Και έχει απόλυτο δίκιο (!!) Το εργατικό κίνημα έχει σήμερα στα χέρια του την ΓΣΕΕ, το ΕΚΑ, τα Εργατικά Κέντρα, τις Ομοσπονδίες, την πλειοψηφία των Σωματείων, των Αγροτικών Συλλογών, την Κυβέρνηση και τώρα την συνεργασία ΠΑΣΚΕ - ΕΣΑΚ.

Η εκιτυχία της 4ωρης, έκανε τους εργοδότες να κινδυνεύουν απ το κακό τους. Παρά τον φόβο της ανεργίας, παρά την τρομοκρατία, βλέπουν ότι δεν μπορούν να λύσουν το εργατικό κίνημα. Μέσα στα εργοστάσια υπάρχει ένα κύμα αγανάκτησης και μίσους, διάθεσης για αγώνα ενάντια στους βιομήχανους που προσπαθούν για μια ακόμη φορά να βάλουν τους εργάτες να πληρώσουν τα σπασμένα τα δικαιώματά τους. Το εργατικό κίνημα λέει ΟΧΙ ΠΙΑ ΣΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ. Προχωράει σε πολύμηνες σκληρές μάχες για να ανοίξει τα εργοστάσια που κλείνουν οι βιομήχανοι. Ζητάει Διαχειριστικό Έλεγχο, Κοινωνικοποίηση, Εθνικοποίηση, αποδεικνύει ότι οι εργάτες μπορούν να αλλάξουν την κοινωνία. Προχωράνε σε κοινές συσκέψεις, σε κοινές συγκεντρώσεις και πορείες και ζητάνε απ την κυβέρνηση να προχωρήσει μαζί τους ενάντια στους βιομήχανους και απ την ΓΣΕΕ να μπει μπροστά στους αγώνες τους. Οι συσκέψεις του ΕΚΑ, οι εκιτυχίες των Πανεργατικών Κινητοποιήσεων στα Εργατικά Κέντρα, οι αποφάσεις και οι προτάσεις των Σωματείων μιλούσαν καθαρά. "Είμαστε έτοιμοι να συντρίψουμε την εκιτυχία των βιομηχάνων. Ας προχωρήσουμε ενωμένοι. Μπορούμε να νικήσουμε"!!!

Η ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

Όμως, αντί η ηγεσία της ΓΣΕΕ να προχωρήσει μαζί με το εργατικό κίνημα, υποχώρησε και χάρισε μια αναπάντεχη διέξοδο στους βιομήχανους. Όπως χαρακτηριστικά αναγκάστηκε να ομολογήσει ο Παπαμάργαρης στην τελευταία ολομέλεια της ΓΣΕΕ: "Ομόφωνα διαπιστώνουμε όλοι το "αξιόμαχον" της εργατικής τάξης. Κι όμως σταμάτησε στην άκρη του βουνού πριν καταλάβουμε το ύψος..." (!!)

Ένα εκατοντάδες εργάτες διαδήλωναν κάτω απ το υπουργείο Εργασίας με σύνθημα "Υπουργείο εργατών και όχι των εργοδοτών", ο υπουργός χαραχτήριζε την "συνωνία που υπογράφηκε σαν ιστορική" (!!)

10% Διορθωτικό ποσό ζητούσε η ΓΣΕΕ ώστε να φτάσει το μεροκάματο γύρω στις 1300 Αντί για 118 δρχ. ο βιομήχανος έδωσαν 20 δρχ και το μεροκάματο έφτασε στις 1202!! Έτσι δέχτηκε διορθωτικό ποσό 1,3%, όταν οι ίδιοι οι βιομήχανοι ανέβαζαν την απόκλιση του εισοδήματος σε 5,6%. Η ΑΤΑ που δεν διαπραγματευότανε θα εκαναδιαπραγματευότανε το 1985. Και τα επιδόματα θα υπολογίζονταν στις 625 δρχ. του 1981. Αυτόματα λοιπόν όλα τα επιδόματα με την νέα ΣΣΕ μειώνονται κατά 57%. Έτσι μόνο απ τα επιδόματα, κάθε εργαζόμενος θα χάσει το 1984 25.000 δρχ. περίπου. Και αυτά την ίδια ώρα που το καταστροφικό έχει γίνει 2 πακέττα τοιγάρα και η ακρίβεια και η ανεργία φουντώνουν.

Κανένα πρόβλημα, ούτε της εργατικής τάξης, ούτε της οικονομίας δεν πρόκειται να λύσει αυτή η Σύμβαση. Όσο τα μέσα παραγωγής είναι στα χέρια των βιομηχάνων, όσο παραμένει η κυβέρνηση στα πλαίσια του συστήματος, η κρίση θα βαθιάίνει η ανεργία θα μεγαλώνει.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ "ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ"

Η πολιτική της υποτίμησης και του ετεροχρονισμού της ΑΤΑ, η πολιτική της λιτότητας που παρά τις κατηγορηματικές "υπόσχέσεις" του πρωθυπουργού ξέχασε το διορθωτικό ποσό που οπωσδήποτε θα δινότανε, που οδήγησε; Οι βιομήχανοι συνέχισαν να παίρνουν δισεκατομμύρια δάνεια που παρά τις προειδοποιήσεις των εργαζομένων τα έφαγαν ή

τα έστειλαν στην Ελβετία κλείνοντας τα εργοστάσια. Οι εκενδύσεις μειώθηκαν κατά 34,5%, η εξαγωγή κεφαλαίων αυξήθηκε κατά 68%, οι εργάτες έχασαν όλο το χρόνο 200 δισ. δρχ. που γίνανε φοροδιαφυγή και κομπίνες. Η ανεργία μεγάλωσε και οι βιομήχανοι σκοπεύουν να την φθάσουν στις 450.000 μέχρι το τέλος του 1984. Και όπως δεν δίστασε να ομολογήσει η "Καθημερινή" να οδηγήσουν το βιοτικό επίκεδο των εργατών πίσω στην δεκαετία του 50!!!

Η "Ιδιωτική Πρωτοβουλία" που σε αυτήν στηρίζεται η κυβέρνηση για να βγει απ την κρίση, είτε όχι και στα πιο στοιχειώδη αιτήματα των εργαζομένων, αποδείχοντας τον παρσιτικό και αντικοινωνικό της ρόλο.

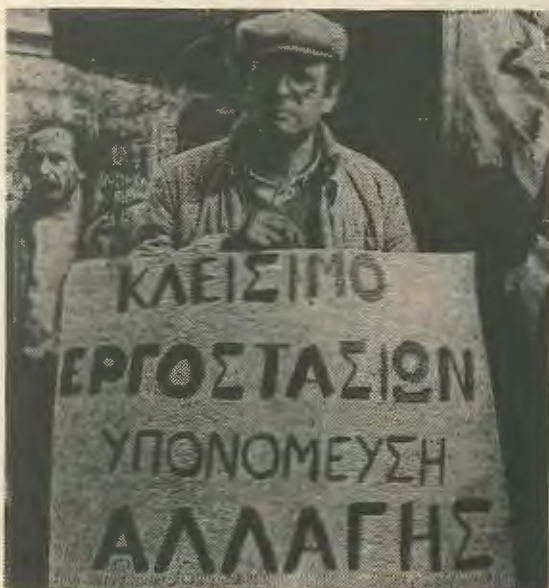
Αλλά ακόμα κι αν οι βιομήχανοι έλεγαν ναί στα αιτήματα των εργατών κάτω απ τις αγωνιστικές τους κινητοποιήσεις, έχοντας τα μέσα παραγωγής στα χέρια τους, γρήγορα θα προσπαθούσαν να τα πάρουν πίσω, με τις απολύσεις. "Οι βιομήχανοι μας πετούν στο δρόμο. Εσείς τι κάνετε;" ρωτάει οργισμένο το εργατικό κίνημα. Και η κυβέρνηση αυτό που πρέπει να κάνει είναι να προχωρήσει μαζί με τους εργάτες, ενάντια στους βιομήχανους. Γιατί οι εργάτες αγωνίζονται για την Αλλαγή. Δεν υπάρχουν σήμερα δικαιολογίες. Αυτό που χρειάζεται είναι η θέληση και η αποφασιστικότητα για να προχωρήσουμε.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΓΙΑ ΑΓΩΝΑ

Γιατί, όπως λέχτηκε απο ένα συνάδελφο της ΕΣΑΚ στην τελευταία ολομέλεια της ΓΣΕΕ "Η Εργατική Τάξη περιμένει. Δεν νικήθηκε. Είναι έτοιμη να συνεχίσει την μάχη". Οι σύμβουλοι της ΕΣΑΚ διαχώρισαν την θέση τους απ την υ-

πογραφή της Συλλογικής Σύμβασης και πολύ σωστά. Όμως, η κριτική τους για να έχει ουσιαστικό περιεχόμενο, για να είναι κριτική για το πρόγραμμα του αγώνα, πρέπει να μεταφερθεί στην πράξη. Συνεργασία δεν σημαίνει ότι δεν προχωράμε μόνοι μας όταν πρόκειται να διασφαλίσουμε τα συμφεροντά της εργατικής τάξης. Γιατί, ο μόνος τρόπος για να διατηρηθεί η ενότητα και η συνεργασία είναι να στηρίζεται πάνω σ' ένα πρόγραμμα δράσης και αγώνα. Έτσι το καθήκον της ΕΣΑΚ, είναι να μπει μπροστά και να συντονίσει τους αγώνες εν όψει των κλαδικών συμβάσεων πρώτα απ όλα των Ομοσπονδιών και των Σωματείων που ελέγχει. Όχι, την μέρα σε απεργία οι Οικοδόμοι, την άλλη οι Εμποροκάλληλοι, την άλλη το δέριμα, ο εργατοκόμος κλπ. Συντονίζοντας όμως, αυτούς τους αγώνες μ αυτό τον τρόπο, όχι μόνο θα ενώσει πραγματικά την πλειοψηφία της εργατικής τάξης αλλά θα τραβήξει(αν αρνηθούν να το κάνουν) ο αυτό τον δρόμο και τους συνδικαλιστές της ΠΑΣΚΕ στην ΓΣΕΕ.

Όμως, ο συντονισμός ακο μόνος του δεν αρκεί. Χρειάζεται να γίνει πάνω σ' ένα διευρυμένο πρόγραμμα, που θα ενώσει τους εργάτες στα καταλλεμένα εργοστάσια, στις προβληματικές και στις απεργίες που ήδη γίνονται, σε ένα πλατύ μέτωπο με οικονομικά και θεσμικά αιτήματα, με κύριο άξονα το σταμάτημα των απολύσεων, το χτύπημα της ανεργίας, το πέρασμα των μέσων παραγωγής στα χέρια των εργαζομένων. Και είναι σίγουρο, ότι η εργατική τάξη θα ακολουθήσει κάθε τέτοια αγωνιστική πρωτοβουλία ενώνοντας τις γραμμές της μέσα στον αγώνα.

ΑΠΟ ΑΠΕΡΓΙΑΚΟΥΣ

ΑΓΩΝΕΣ

4ωρη Γενική Απεργία

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΣΤΟΝ

ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ
ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΟΥΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΥΣ

Οι βιομήχανοι θα προσπαθήσουν όσο έχουν στα χέρια τους τα μέσα παραγωγής, να συντρίψουν το εργατικό κίνημα. Το κλείσιμο των εργοστασίων, οι απολύσεις, η ανεργία θα ενταθούν.

Το εργατικό κίνημα δεν προκειται να καθίσει με σταυρωμένα χέρια. Οι εργάτες του "ΜΙΣΤΕΡ ΓΙΣΙΠΣ" αποκάλυπτουν τις κομπίνες του εργοδότη και το Υπουργείο αρνείται να τους βοηθήσει, γιατί ο νόμος απαγορεύει τον Εργατικό Έλεγχο(!!) Ο νόμος επιτρέπει όμως, στον Γίσιπς, στο Τεγόπουλο, στο Φίξ, στον Σκαλιτήρη και τόσους άλλους να κυκλοφορούν ελεύθεροι, ενώ οι εργάτες και οι οικογένειές τους είναι στο δρόμο. Είναι καιρός για η κυβέρνηση να στηριχτεί στους εργάτες και να πεί μαζί τους: ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ. Γιατί οι εργάτες στηρίζουν την Αλλαγή και όχι οι βιομήχανοι. Δεν είναι οι αγώνες των εργατών και οι πορείες τους για να ανοίξουν τα εργοστάσια, αυτά που υπονομεύουν την Αλλαγή. Την Αλλαγή την υπονομεύει το κλείσιμο των εργοστασίων, η αύξηση της ανεργίας που διασπά τις γραμμές των εργατών, που δημιουργεί απογοήτευση και προβληματισμό μέσα στο εργατικό κίνημα. Και οι βιομήχανοι προσκαθούν να χτυχήσουν σήμερα το εργατικό κίνημα για να μπορέσουν αύριο να υπονομεύσουν και να ρίξουν τη κυβέρνηση.

Η δύναμη των εργατών είναι ενότιη τους. Το καθήκον των Δ.Σ και των εργατών του Φ.Σ., της ΠΕΡΦΙΑ, του ΜΙΣΤΕΡ ΓΙΣΙΠΣ, του ΤΕΓΟΠΟΥΛΟΥ, της ΝΑΣΙΟΝΑΛ ΚΑΝ και τόσων άλλων εργοστασίων είναι να συντονίσουν τον αγώνα τους με κοινές συγκεντρώσεις, με κοινές πορείες με σύνθημα: ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΥΣ.

Οι βιομήχανοι είναι ενωμένοι. Σημν ενότιη τους πρέπει να αντιπαρθεύουμε την ΔΙΚΙΑ ΜΑΣ ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ. ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΜΕΜΟΡΩΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ.

Το καθήκον των κομμάτων της Αριστεράς, το καθήκον της ΓΣΕΕ και του ΕΚΑ είναι να συντονίσουν αυτούς τους

αγώνες με τους αγώνες όλου του εργατικού κινήματος, δίνοντας έτσι στην πράξη, την συμπρόστασή τους.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ 200 ΜΟΝΟΠΩΛΙΩΝ

Η μάχη των Συμβάσεων θα είναι σκληρή. Το καθήκον του εργατικού κινήματος δεν είναι να αγωνιστεί σήμερα για την αύξηση στο μεροκάματο και μόνο, αλλά και για την εξασφάλιση του μεροκάματου. Όταν υπάρχουν 2150 ζημιωγόνες επιχειρήσεις στις 3.000 Α.Ε και ΕΠΕ, αυτό που κινδυνεύει δεν είναι η αύξηση στο μεροκάματο, αλλά το ίδιο το μεροκάματο.

Και καμιά σύμβαση δεν μπορεί να το διασφαλίσει όταν η οικονομία βυθίζεται

στη κρίση, όταν η ανεργία μεγαλώνει. Γιατί ο εργάτης που είναι άνεργος θα πάει για δουλειά και με 800 δρχ., όταν στο σπίτι πεινάει κι ασ λείει η σύμβαση 1200. Όμως, η ανεργία και το κλείσιμο των επιχειρήσεων υπονομεύουν αύριο και τους εργάτες που σήμερα δουλεύουν και στον Ιδιωτικό και στον Δημόσιο Τομέα. Όταν η αγορά μικραίνει, όταν το βιοτικό επίπεδο πέφτει, που θα πουλήσουν οι επιχειρήσεις που σήμερα ακόμα δουλεύουν; Η κυβέρνηση υπολογίζει ότι χρειάζεται μια αύξηση της οικονομίας κατά 3,5% τον χρόνο για να μείνει στάσιμη η ανεργία. Όμως, η οικονομία δεν προβλέπεται να αυξηθεί πάρα πάνω από 1,5% το 1984. Αυτό λοιπόν, που θα έχουμε, είναι πάρα πάνω αύξηση της ανεργίας.

Όμως αν σήμερα, που η βιομηχανία δουλεύει μόνο με το 75% της δυναμικότητάς της - επειδή έτσι συμφέρει τους βιομήχανους - βάζαμε μπροστά στις μηχανές που κáθονται, τους 350.000 άνεργους να δουλέψουν, αυτό που θα είχαμε χωρίς ούτε μια δραχμή νέα επένδυση θα ήταν, μια αύξηση της οικονομίας κατά 8-10%!!! Οι μηχανές θα δούλευαν κατά 100%, η βιομηχανική παραγωγή θα ανέβαινε, η παραγωγικότητα θα ανέβαινε. Όχι μόνο δεν θα υπήρχε ανεργία αλλά θα περίσσευε και ένα τεράστιο ποσό απ το Εθνικό Εισόδημα για να δοθούν αυξήσεις στους μισθούς και στις συντάξεις, για να αυξηθούν οι δαπάνες για την υγεία, την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, την εργατική κατοικία.

Και αυτό μπορεί να γίνει, με το πέρασμα των 200 στρατηγικών μονοπωλίων που ελέγχουν την ζωή της χώρας στα χέρια του κράτους και των εργαζομένων και τον Σοσιαλιστικό Σχεδιασμό της οικονομίας, που θα έβγαζε την κοινωνία απ την κρίση, το αγχος την ανασφάλεια και την φτώχεια που την ρίχνουν οι βιομήχανοι.

Λεφτά υπάρχουν!! Πρέπει όμως να τα πάρουμε απ τους βιομήχανους. Χωρίς την ΙΔΙΩΤΙΚΗ "ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ" η κοινωνία υπολεί να ζήσει ευτυχισμένη.

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟΣ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Μπορούμε σήμερα να προχωρήσουμε. Όλη η δύναμη είναι στα χέρια μας. Το καθήκον της ηγεσίας του εργατικού κινήματος είναι σήμερα, να ενώσει την τεράστια διάθεση και δύναμη των εργατών, του κατά τόπους και περιφέρειες αγώνες σε μια κοινή Πανελλαδική 24ωρη Γενική κινητοποίηση, με αίτημα την Στήριξη και το Προχώρημα της Αλλαγής ενάντια στις επιθέσεις των βιομηχάνων και της αντίδρασης. Μια τέτοια κινητοποίηση θα έδειχνε στην εργατική τάξη την τεράστια δυναμική της και θα τράνταζε συνθέμελα τους βιομήχανους και τους καπιταλιστές, ενώνοντας όλους τους εργάτες και τους εργαζόμενους στον Ιδιωτικό και Δημόσιο Τομέα σε ένα πανίσχυρο ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ ενάντια στο ΜΕΤΩΠΟ ΤΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΩΝ που σηκώνουν κεφάλι και επιτίθενται ανοίχτα στο εργατικό κίνημα, που ατομίζουν

και εκμεταλεύονται τους δημοσious οργανισμούς σε βάρος του λαού, που υπονομεύουν τη κυβέρνηση. Και το καλύτερο στήριγμα της κυβέρνησης στις επιθέσεις της αντίδρασης, θα ήταν αυτή η τεράστια κινητοποίηση της εργατικής τάξης, πάνω σ ένα πρόγραμμα.

- Για να ανοίξει ο φάκελος των Προβληματικών επιχειρήσεων, να κάτσουν στο σκαμνί οι κλεφτες του δημοσίου χρήματος και να πάρουμε στα χέρια μας τις επιχειρήσεις αυτές χωρίς δεκάρα αποζημίωση.

- Για 35 ώρες δουλειάς και Μείωση του ορίου σύνταξης που θα εξασφαλίσουν 225.000 νέες θέσεις εργασίας

- Για μίνιμουμ μισθό διαβίωσης, που σύμφωνα με τα στοιχεία του Υπουργείου Κοινωνικών Υπηρεσιών είναι 57.000 για μια τετραμελή οικογένεια.

- Για 15% Διορθωτικό ποσό και 1350 κατώτατο μεροκάματο

- Για νομοθετική κατοχύρωση της ΑΤΑ. Γνήσια ΑΤΑ στα καταβαλλόμενα.

- Για εκδίωξη όλων των ανέργων χωρίς προκοπέσεις στο 80% του μισθού. Επέχταση του 2112.

- Ίση αμοιβή για ίση δουλειά στους άνδρες και τις γυναίκες.

- Νόμος κατα των απολύσεων.

- Διαχειριστικός Έλεγχος τις βιομηχανίες που αρνούνται να ικανοποιήσουν τα αιτήματα των εργατών και αποκλύουν.

- Να θεσμοθετηθεί ο Εργατικός Έλεγχος στις επιχειρήσεις και τις βιομηχανίες στις Τιμές και τα Κέρδη, για να σταματήσουν οι κομπίνες, τα σκάνδαλα και τα "δεν βγαίνω το κλείνω".

- Να προχωρήσει η αποφασιστική συμμετοχή στις επιχειρήσεις Κοινής Ωφέλειας, να βγούν τα σκάνδαλα στην επιφάνεια, να ακυρωθούν οι χαριστικές συμβάσεις με τα μονοπώλια, να πληρώνουν οι βιομήχανοι και όχι οι εργαζόμενοι τις αυξήσεις στην ΔΕΗ, στον ΟΤΕ κ.λ.π.

- Να προχωρήσει πραγματικά η ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ του Τραπεζιτικού συστήματος. Να

κοινωνικοποιηθεί το μεγάλο Εισαγωγικό και Εξαγωγικό Εμπόριο.

Η κυβέρνηση πρέπει ΤΩΡΑ να στηριχτεί στην δύναμη των εργατών και να προχωρήσει στην ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ των στρατηγικών τομέων της οικονομίας.

Δεν υπάρχει καμιά λύση μέσα στα πλαίσια αυτού του σάπιου συστήματος, που μόνο κρίση και ανεργία έχει να προσφέρει. Ο ΜΟΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΚΗΝΙΩΤΗΣ

Πήραμε και δημοσιεύουμε έκκληση των Τούρκων και Κούρδων πολιτικών προσφύγων για τα βασανιστήρια, Τούρκων και Κούρδων αγωνιστών στις φυλακές της Τουρκίας.

ΕΚΚΛΗΣΗ

προς ολόκληρο τον προοδευτικό, πατριωτικό αγωνιστικό και δημοκρατικό Κυπριακό λαό για να υψώσει τη φωνή του ενάντια στη συνεχιζόμενη καταπίεση, τις σφαγές και τη βαρβαρότητα στις φυλακές της Τουρκίας και του Κουρδιστάν.

Η απεργία πείνας που άρχισε στις φυλακές του Κουρδιστάν τον Ιούλη του 1983 σε αντίδραση προς τη μεταχείριση των φυλακισμένων αγωνιστών από την τουρκική φασιστική διοίκηση - μεταχείριση με μεθόδους χωρίς προηγούμενο ακόμη και για τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως των Ναζι - τέλειωσ τον Σεπτέμβρη. Μετά παρέλευση μικρού χρονικού διαστήματος τα ποικίλα βασανιστήρια, οι φόντοι και η καταπίεση ξανάρχισαν με μεγαλύτερη ένταση.

Η φυλάκιση σε κελιά απομόνωσης των 62 κρατούμενων που καταδικάστηκαν σε θάνατο και οι απόπειρες φόνου εναντίον κρατούμενων καταδικασμένων σε ισόβια δεσμά ανάγκασαν 2500 κρατούμενους να αρχίσουν απεργία πείνας και 100 απ' αυτούς αποφάσισαν να πεθάνουν αρνούμενοι να πάρουν τροφή. Για να σπάσει η απεργία πείνας καθημερινά ασκούνται βασανιστήρια στους κρατούμενους που εμποδίζονται να συναντηθούν μεταξύ τους.

Με τη μέθοδο αυτή 20 κρατούμενοι έχουν πεθάνει. 43 κρατούμενοι περιέπεσαν σε κώμα. Αλλά ο αγώνας συνεχίζεται. Επιπρόσθετα προς αυτά η απεργία πείνας που άρχισε πριν 20 μέρες από

100 κρατούμενους στις φυλακές Μαμάκ της Άγκυρας συνεχίζεται. Στις φυλακές Μαμάκ - όπως και στο Ντιαρμπακίρ - οι καταδικασμένοι σε θάνατο κρατούμενοι τοποθετήθηκαν σε ατομικά κελιά απομόνωσης, όπου δε μπορεί να ζήσει κανείς. Τους αφαιρέσαν όλα τα δικαιώματα και τους μεταχειρίζονται με τρόπο που παραβιάζει την τιμή και την προσωπικότητα του ανθρώπου. Η φασιστική διοίκηση προετοιμάζει σχέδια για να συντρίψει την αντίσταση. Η φασιστική διοίκηση αποκρύβει αυτά τα γεγονότα και απειλεί τον Τύπο να μη γράφει οτιδήποτε για το θέμα αυτό.

Έξω από τις φυλακές οι συγγενείς των κρατούμενων ανησυχούν για τη ζωή των αγαπημένων τους στις φυλακές δε μπορούν να πάρουν πληροφορίες γι' αυτούς. Έτσι κινητοποιούνται και στέλνουν επιστολές διαμαρτυρίας στον Κενάν Εβρέν. Ζήτησαν συνάντηση με τον Κενάν Εβρέν και τον Τουρκούτ Οζάλ, αλλά το αίτημά τους απορρίφθηκε και απειλούνται. Τους ζητούν να διαλυθούν και τους λένουν ότι τίποτε δε συμβαίνει στις φυλακές. Τους διαλύουν βίαια και μερικούς τους έβαλαν και κάτω από επιτήρηση.

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση είναι ανθρωπιστικό καθήκον να εμποδίσουμε τον αφανισμό των φυλακισμένων αγωνιστών που κρατούνται στις φυλακές. Όλοι όσοι νοιάζονται για τις ανθρώπινες αξίες να υψώσουν τη φωνή τους ενάντια σε τέτοιες πρακτικές.

— Ζήτη η δοξασμένη αντίσταση αυτών που αγωνίζονται γιαλευτεριά.

— Θα λογοδοτήσουν οι ένοχοι για τις φασιστικές σφαγές στην Τουρκία και το Κουρδιστάν.

— Η αντίσταση στο Ντιαρμπακίρ και σ' όλες τις άλλες τουρκικές φυλακές καθοδηγεί τον αντιστασιακό μας αγώνα.

— Ζήτη η συναδέλφωση των λαών.

ΤΟΥΡΚΟΙ ΚΑΙ ΚΟΥΡΔΟΙ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ
ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Σ.Κ. ΕΔΕΚ Αριστερη Πτέρυγα

Το κείμενο αυτο τυπώθηκε σε μπροσούρα και κυκλοφόρησε πλατεία σε μέλη και στελέχη της ΕΔΕΚ παγκύπρια.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Το Παγκύπριο Συνέδριο που γίνεται στις 9,10,11 του Μάρτη, αποτελεί ένα σημαντικό γεγονός για το κόμμα. Η κομματική βάση παρακολουθεί με ανησυχία και έντονο προβληματισμό την γενική πορεία του κόμματος. Οι μάχες των βουλευτικών και προεδρικών εκλογών και τα αποτελέσματά τους αποτελούν μια τεράστια εμπειρία για τα μέλη του κόμματος. Οι συνθήκες μέσα στις οποίες διεξήχθησαν οι εκλογές ήταν από τις πιο ευνοϊκές τις οποίες μπορούσε το κόμμα να περιμένει ποτε. Αυτό το κέρει κάθε ΕΔΕΚίτης και κάθε Κύπριου. Το κόμμα όμως απότυχε να αξιοποιήσει αυτές τις συνθήκες και να αναπτυχθεί. Αυτή η αντίραση αποτελεί τη βάση για τον προβληματισμό και τα ερωτηματικά που απασχολούν σήμερα κομματικά μέλη.

Ένα σωστό συνέδριο δεν μπορεί να σημειώνει την πανηγυρική εκφώνηση λόγων και την δίχως διεξοδική συζήτηση έγκριση της γραμμής η οποία καθορίζεται. Ιδιαίτερα μέσα στις σημερινές συνθήκες, το συνέδριο μπορεί να έχει νόημα μόνο αν σημαίνει διεξοδική συζήτηση για να εντοπιστούν τα λάθη και για να διορθωθεί η πορεία που ακολουθείται.

Η ερμηνεία την οποία η σημερινή ηγεσία του κόμματος δίνει για τις εκλογικές αποτυχίες δεν μπορεί να θεωρηθεί ικανοποιητική. Σύμφωνα με την ηγεσία, αν το κόμμα δεν μπόρεσε να αξιοποιήσει τις ευνοϊκές γι' αυτό συνθήκες, φταιν όλοι οι άλλοι (ΑΚΕΑ, ΔΗΣΥ, κρατικός μηχανισμός, ανοργάνωση, κ.λ.π.), αλλά όχι η ίδια. Με αυτό τον τρόπο αποφεύγει να αγγίξει καν το θέμα της πολιτικής γραμμής και των επιλογών που ακολουθήθηκαν για τις εκλογές.

Όμως η ρίζα του προβλήματος βρίσκεται ακριβώς εκεί: στις πολιτικές επιλογές της ηγεσίας. Στην προσπάθεια της γραφειοκρατίας να μετατρέψει τον Β. Αυσσαρίδη στον υπερκομματικό, υπερταξικό «πρόεδρο όλων των Κυπρίων». Στην μ' αυτό τον τρόπο εγκατάλειψη ενός ταξικού προγράμματος το οποίο να εξυπηρετεί τα συμφέροντα και να αγγίζει τις καρδιές των εργατικών μαζών. Στην προσπάθεια να περάσει το κόμμα και μαζί τα σύμβολα του σε δεύτερη μοίρα μπροστά στην εμφάνιση του Μετώπου Εθνικής Σωτηρίας. Στην στρόφη προς μια εθνικιστική, παρα ταξική-διεθνιστική αντιμετώπιση του Κυπριακού. Στην πίστη πως τα

εκλογικά κέρδη για την ΕΔΕΚ θα προέρχονταν από τα δεξιά και στο γι' αυτό τον λόγο νόημα του σοσιαλιστικού προγράμματος. Στην εξομάλυνση των σχέσεων της ηγεσίας με την ηγεσία του Συναγερμού, με την ανταπάτη πως έτσι θα προσελκύονταν οι Συναγερμικοί ψηφοφόροι. Στην σχετιριστική επιλογή, τελικά, του «λευκού», που σημαίνει άρνηση να πάρει η ηγεσία θέση πάνω σ' ένα ζωτικό για τις μάζες ζήτημα και παραγνώριση των αισθημάτων των μεγάλων πλειοψηφίας του Κυπριακού λαού.

Ασφαλώς μεγάλο ρόλο για την εκλογική αποτυχία έπαιξε και η διάλυση η οποία επικρατεί στον κομματικό μηχανισμό παγκύπρια. Γι' αυτή την διάλυση όμως δεν υπάρχει άλλος υπεύθυνος από την κομματική γραφειοκρατία. Θα ήταν λάθος να γυρνάμε τις ευθύνες γι' αυτή την διάλυση στο οργανωτικό επίπεδο και στους κατατόπους έμψυχους του κόμματος — το πρόβλημα είναι και πάλι πολιτικό και ηγιάζει από την κεντρική καθοδήγηση. Η ηγεσία του κόμματος δεν πιστεύει στον αποτελεσματικό (δηλ. ζωντανό, πειθαρχημένο που ν' αποτελείται από μορφομένια και δραστήρια μέλη) κομματικό μηχανισμό. Πιστεύει στις προσωπικότητες, τις βιτρίνες, τους χαρακτηριστικούς ηγέτες και την καλή διαφήμιση, για να πάει μπροστά. Ο τρόπος με τον οποίο διεξήχθη η κομάνια για τις προεδρικές αποτελεί τρανή απόδειξη των παραπάνω. Η σημερινή ηγεσία δεν κατάλαβε ποτε τη σημασία του αποτελεσματικού μηχανισμού για ένα αριστερό κόμμα — δεν κατάλαβε ποτε πως αν οι σοσιαλιστές δεν στριχτούν στον κομματικό μηχανισμό και την οργάνωση της εργατικής τάξης, δεν θα μπόρεσαν ποτε να φτάσουν στο σοσιαλισμό.

Η σημερινή κατάσταση του κόμματος και όσον αφορά εκλογική δύναμη και όσον αφορά οργάνωση, δεν είναι κάτι το ξεφουκό αλλά το αποτέλεσμα μιας πορείας η οποία προέβλεπε από την σημερινή ηγεσία εδώ και χρόνια: μια πορεία που σπάρθηκε το κόμμα μακριά από τις Μαρξιστικές—Λενινιστικές παραδόσεις και στις αγάλειες της σοσιαλδημοκρατίας. Οι αριστεροί μέσα στο κόμμα προσπαθούν να εμποδίσουν αυτή τη πορεία. Αυτοί είναι και οι λόγοι για τον οποίο οι αποβολές συνεχίζονται μέχρι σήμερα και οι συνεχόμενες τα μέλη και στελέχη της βάσης δεν σταθούν φραγμός σε αυτή την πορεία. Η δεξιά παρέκκλιση μέσα στο κόμμα δεν μπορεί ποτέ να προ-

Θέσεις για το Δ' Συνέδριο

καλεί την αντίδραση των αγώνων συντρόφων της βάσης.

Η ελπίδα της γραφειοκρατίας πως με τις πρώτες αποβολές (Καλοκαίρι του 80) θα αποκεφάλιζε την αντίδραση εσωτερικά, αποδείχτηκε απάτη: οι αποβολές συνεχίστηκαν το 81,82,83 και συνεχίζονται μέχρι σήμερα. Είχαμε πρόσφατα αποβολές στην Αθηνά, στο Δάλι και λίγες μέρες πριν το Συνέδριο, αποβολή στελέχους από την Αραδίππου που εκλέχτηκε από την Τοπική κομματική οργάνωση να παρεμβεί σαν συνέεδρος στο Συνέδριο!! Δηλαδή έφτασε στο σημείο η γραφειοκρατία να αποβάλλει και αυτούς ακόμα που η βάση εκλέγει για να παρευρεθούν στο Συνέδριο και να καθορίσουν την πολιτική γραμμή του κόμματος. Και εργατοίμε γιατί κάνεις το συνέδριο η γραφειοκρατία;

Αλλά η αποδείχτηκε και η προπαγάνδα της γραφειοκρατίας πως με την αποβολή των «φραξιόνιστών» θα επιτυγχάνονταν η ενότητα του κόμματος; το κόμμα είναι σήμερα γεμάτο φαρτρες από τους διάφορους καιροσκοπούς και γραφειοκράτες που ο καθένας αγωνίζεται για τα δικά του προσωπικά συμφέροντα.

Αλλά η αποδείχτηκε και η προπαγάνδα της γραφειοκρατίας πως με την αποβολή των «φραξιόνιστών» θα επιτυγχάνονταν η ενότητα του κόμματος; το κόμμα είναι σήμερα γεμάτο φαρτρες από τους διάφορους καιροσκοπούς και γραφειοκράτες που ο καθένας αγωνίζεται για τα δικά του προσωπικά συμφέροντα.

Η θέση των αποβλημένων Μαρξιστών είναι μέσα στο κόμμα. Η γραφειοκρατία αρνείται καν να συζητήσει την επιστροφή τους. Η κομματική βάση όμως έχει κάθε συμφέρον να δει το κόμμα ενωμένο και μπορεί να επιβάλει την επανένταξη των αποβλημένων.

Το Συνέδριο μπορεί να παίξει σημαντικό ρόλο σ' αυτή την προσπάθεια. Μπορεί να βάσει τις θέσεις για την επιστροφή του κόμματος στη σωστή πορεία, εγκρίνοντας:

1. απόφαση υπερ της ενότητας του κόμματος και ενάντια σε νέες αποβολές,
2. καταδίκη των αποβολών που έγιναν μέχρι σήμερα και ακύρωσή τους.

ΓΙΑ ΕΝΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Το πρόγραμμα του κόμματος αδυνατεί να λάβει υπόψη τον ταξικό χαρακτήρα της Κυπριακής κοινωνίας, την ταξική φύση του Κυπριακού προβλήματος και το από μαρξιστική σκοπία του οποίοι δύναμεις πάνω σε παγκόσμιο επίπεδο. Το γεγονός της αποβολής μας από τα μητρώα μέλων του κόμματος δεν μας εμποδίζει να προτείνουμε στο συνέδριο για έγκριση το πρόγραμμα το οποίο ανταπο-

κρίνεται στα πραγματικά συμφέροντα των Κυπρίων εργαζομένων.

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ —ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Η περίοδος της άνισης του καπιταλισμού ανήκει στο παρελθόν. Η άνιση αυτή βοήθησε στη συσσώρευση τεράστιων αντισθέσεων μέσα στα πλαίσια του συστήματος παγκόσμια. Η σημερινή παγκόσμια οικονομική κρίση είναι αποτέλεσμα αυτών των αντισθέσεων και δεν αποτελεί παρα την αρχή ακόμα πιο έντονων εκρήξεων που δεν θα αφήσουν άθικτο κανένα μέρος της υπηλίου. Μπροστά σ' αυτά τα γεγονότα οι εργατικές μάζες άρχισαν να στρέφονται σε ριζοσπαστικές διεξόδους τόσο στις ανεπτυγμένες χώρες όσο και στις χώρες του τρίτου και σταλινικού κόσμου. Το παγκόσμιο εργατικό κίνημα μέσα από την καθημερινή πάλη απορρίπτει όλο και περισσότερο τις αστικές συνταγές για την αντιμετώπιση της κρίσης. Οι Μαρξιστικές ιδέες αποδεικνύονται για πολλοστή φορά σαν η μοναδική μέθοδος ανάλυσης που μπορεί να δώσει σωστή ερμηνεία στα γεγονότα και να προχωρήσει σε επιστημονικές προβλέψεις. Η ένταση της ταξικής πάλης, οι γενικές απεργίες και μαζικές κινητοποιήσεις, η ανάπτυξη του αντιπολεμικού κινήματος είναι δείγματα της ανικανότητας του καπιταλιστικού συστήματος και της μεγάλης συνειδητοποίησης της εργατικής τάξης. Απ' αυτή την πορεία η Κύπρος δεν μπορεί να αποπέσει εξαιρείται. Οι Κύπριοι αστοί είναι από τη φύση τους εντελώς ανίκανοι να δώσουν λύσεις σε οποιοδήποτε πρόβλημα και ιδιαίτερα στο εθνικό ζήτημα. Όλες τους οι προσπάθειες — για περισσότερες από 20 χρόνια — οδηγούν συνεχώς στη πείδηση και σε νέα αζέμεθα. Ο λόγος είναι ότι απλώς δεν έχουν να προσφέρουν τίποτε στο μόνο που τους ενδιαφέρει είναι η διατήρηση των πολιτικών και οικονομικών τους συμφερόντων.

Η ανακήρυξη κράτους από τον Ντεκας επιβεβαίωσε πλήρως τη σύλληψη και την ανικανότητα της αστικής τάξης. Ο εθνικισμός και η εθνική ενότητα που μεθοδεύτηκαν μέσα από κοινά συλλαλητήρια και εράνους αποδείχτηκαν φιάσκος. Από την άλλη, οι προσπάθειες πάνω στο διπλωματικό επίπεδο είναι κατά τις επανένταξη των αποβλημένων.

Η ανακήρυξη κράτους από τον Ντεκας επιβεβαίωσε πλήρως τη σύλληψη και την ανικανότητα της αστικής τάξης. Ο εθνικισμός και η εθνική ενότητα που μεθοδεύτηκαν μέσα από κοινά συλλαλητήρια και εράνους αποδείχτηκαν φιάσκος. Από την άλλη, οι προσπάθειες πάνω στο διπλωματικό επίπεδο είναι κατά τις επανένταξη των αποβλημένων.

Παράλληλα με την κρίση στο εθνικό ζήτημα την τελευταία περίοδο είναι ανησυχιακή και η κατάσταση της οικονομίας. Οι ψηλοί ρυθμοί ανάπτυξης των τελευταίων 4—5 χρόνων με χαμηλά ποσοστά ανεργίας και πληθωρισμού θα μείνουν μια ωραία ανάνηψη του παρελθόντος. Τα νέα ελλείματα στους προϋπολογισμούς, η κρίση της βιομηχανίας μας, η πτώση των εξαγωγών, η συνεχής άνοδος της ανεργίας και οι νέες φορολογίες είναι φαινόμενα που θα συνεχίσουν να απειλούν την Κυπριακή οικονομία με ακόμα μεγαλύτερη όξυνση. Οι καπιταλιστές με όργανο τους το κράτος και την κυβέρνηση, προσπαθούν με κάθε τρόπο να ριζούν τα βάρη στους εργαζόμενους και να διαφυλάξουν τα κέρδη τους.

Οι τελευταίες φορολογίες δεν αποτελούν παρα τα πρώτα αντιλαϊκά μέτρα και την πρώτη επίθεση των αστών. Είναι βέβαιο ότι στην αμέσως επόμενη περίοδο θα δούμε και νέες επιθέσεις ενάντια στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, με νέες φορολογίες, παγοποίηση μισθών, χτύπημα του μισθώσιμου, νέες αποδόσεις κ.λ.π.

Ο μοναδικός τρόπος αντιμετώπισης της κατάστασης δεν είναι άλλος παρα η ενότητα και αγωνιστική συσπείρωση της εργατικής τάξης γύρω από ένα επεξεργασμένο πρόγραμμα πάλης. Οι αστοί της Κύπρου δεν έχουν τίποτα να προσφέρουν σ' αυτο τον τόπο, ούτε στο εθνικό πρόβλημα αλλά ούτε στο κοινωνικο-οικονομικό επίπεδο.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΗΓΕΣΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

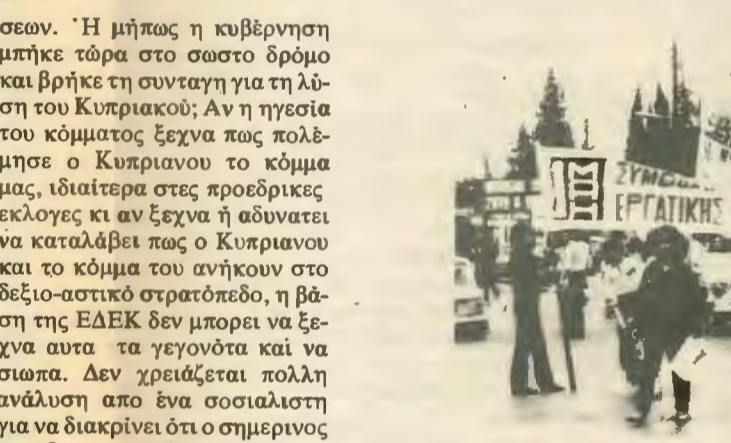
Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια είναι που πρέπει να δούμε και να κρίνουμε τις τοποθετήσεις του κόμματος. Σε συνθήκες έντασης της ταξικής πάλης, οποιαδήποτε προσπάθεια να κρατηθούμε ουδέτεροι και να παρυσιαστούμε σαν υπερταξικοί, θα μας καταδικάσει στην αφάνεια και στον σκουπίδοτενεκε της ιστορίας. Αυτό η ηγεσία του κόμματος δυστυχώς δεν μπόρεσε να το καταλάβει. Η αποτυχία των εκλογών — αποτέλεσμα της ταξικής που ακολουθήθηκε — δεν φαίνεται πως παραδείγματισε την ηγεσία του κόμματος.

Στο Κυπριακό πρόβλημα πέρα από τη σωστή τοποθέτηση ότι είναι πρόβλημα εισβολής-κατοχής, η πολιτική της ηγεσίας έχει συμπεριλάβει μέσα σε ορισμένες θέσεις όπως τη διεθνοποίηση τη στρατεύσιμ σ' ένα «Μέτωπο Εθνικής Σωτηρίας», τη συμπαράταξη με την Ελλάδα (δυναμική παρουσία της Ελλάδας στη Κύπρο) και τις ουσιαστικές συμμαχίες.

Οι θέσεις αυτές είναι κατά τη γνώμη μας λανθασμένες και δεν είναι δύσκολο να δώσουν διέξοδο στη σημερινή κρίση του Κυπριακού προβλήματος.

Το να μιλά η ηγεσία για δυναμική παρουσία της Ελλάδας και να μεταφράζει τη συμπαράσταση της Ελλάδας σαν στρατιωτική παρουσία, το μόνο που πετυχαίνει είναι η μετατροπή του Κυπριακού σε Ελληνοκυπριακή διαφορά. Μια τέτοια τοποθέτηση είναι πολύ επικίνδυνη διότι εναποθέτει τις ελπίδες για λύση πάνω στο αποτέλεσμα μιας εξωτερικής επέμβασης βασισμένης πάνω σε ήθικα κριτήρια. Ακόμη η τοποθέτηση αυτή περιλαμβάνει κινδύνους στρατιωτικής αναμέτρησης και σε μια τέτοια περίπτωση αυτο που θα την πληρώσει είναι το εργατικό κίνημα και τ'ών δυο χωρών, που θα αναγκαστεί να οδηγήσει κυριολεκτικά στη σφαγή.

Εκείνο όμως που προκαλεί ιδιαίτερη ανησυχία είναι η συμπεριφορά της ΕΔΕΚ στις διάφορες μονοβρες της κυβέρνησης και της αστικής τάξης. Τι άλλο μπορούν να σημαίνουν, η συμπεριφορά σε κοινά συλλαλητήρια, η συμμετοχή σε εράνους που μεθοδεύονται και από τον εκκλησιαστικό κατεστημένο. Τι άλλο μπορεί να σημαίνει η τελευταία στρόφη προς τη δεξιά κυβέρνηση Κυπριανού και οι πρωτοελλίδες προβολές στα «ΝΕΑ» των κυβερνητικών δηλώσεων και θέ-

Επιστροφή στις επαναστατικές παραδόσεις του κόμματος

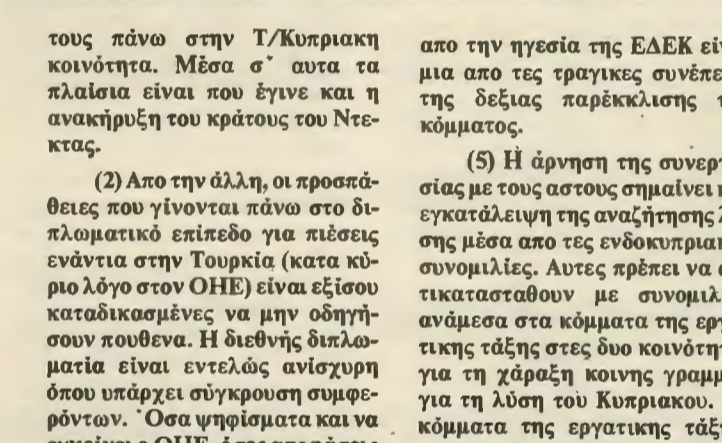
ΝΑ ΠΡΩΤΟΠΟΡΗΣΕΙ ΤΟ ΚΟΜΜΑ

Η μοναδική διεξόδος στα προβλήματα των εργαζομένων είναι η σοσιαλιστική προοπτική. Στην επόμενη περίοδο οι Κυπριακές μάζες μέσα από τα αδιέξοδα του καπιταλισμού θα κινήσουν επαναστατικά. Η ΕΔΕΚ σ' αυτή την κίνηση των μαζών πρέπει να πρωτοπορήσει. Αυτο θα γίνει αν εγκαταλείψει τη σημερινή δεξιά στρόφη και αν συνειδητά στραφεί το κόμμα προς ένα ταξικό σοσιαλιστικό πρόγραμμα. Τα μέλη του κόμματος πρέπει να γίνει είναι η εγκατάλειψη αυτής της πορείας και η υιοθέτηση μιας νέας σοσιαλιστικής πορείας, μακριά από κάθε συνεργασία με την αστική τάξη.

Το ίδιο επιβάλλεται να γίνει και στα κοινωνικο-οικονομικά προβλήματα. Η ηγεσία του κόμματος αδυνατεί να καταλάβει ότι για την σημερινή κρίση ενθύνεται το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα. Το να ριχθούν τα πάντα στην κακοδιαχείριση της κυβέρνησης και να αναμειχθεί απ' αυτή ότι θα λογικευτεί και θα πάρει τα κατάλληλα μέτρα, είναι και απαράδεχτο και επικίνδυνο. Η κρίση, είναι κρίση του συστήματος και καμμία

ΒΑΣΙΚΑ ΣΗΜΕΙΑ ΕΝΟΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

- (1) Οι αστοί δεν μπορούν να ενοποιηθούν το νησι και να διώξουν τα στρατεύματα κατοχής. Δεν είναι ούτε η επιστροφή των προσφύγων που εμποδίζει τη λύση, ούτε τα εδαφικά ποσοστά, ούτε οι συνταγματικές διατάξεις. Το μοναδικό εμπόδιο είναι η σύγκρουση οικονομικών συμφερόντων ανάμεσα στην Ε/Κ και Τ/Κ αστική τάξη. Σε οποιαδήποτε διεύθεση οι Ε/Κ καπιταλιστές θέλουν να είναι σε θέση με την οικονομική τους υπεροχή να στραγγαλίσουν τους Τ/Κ καπιταλιστές. Γι' αυτο και οι τελευταίοι προσπαθούν να προστατέψουν την μονοπωλιακή εξουσία

καλοδιαχείριση η μεταρρύθμιση μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού είναι δυνατό να δώσουν νόμιμες και αποτελεσματικές λύσεις.

», να στρέφεται προς τον Κυπριανού, σε διάφορες δεξιες και άλλες ξεκομμένες από το λαο «προσωπικότητες». Η βάση του κόμματος δεν δεχεται κάτι τέτοιο. Πρέπει το κόμμα να στραφεί προς τις εργατικές μάζες αν πρόκειται να πρωτοπορήσει στους αγώνες που έρχονται. Ο προβληματισμός που υπάρχει σήμερα στους κόλπους της κοινοπραξίας και κυρίως στις μάζες του ΑΚΕΑ είναι τεράστιος. Η ΕΔΕΚ πρέπει να δώσει την εναλλακτική λύση. Και θα την δώσει όχι με την προσέγγιση προς τον Κυπριανού αλλά με την προσέγγιση της εργατικής τάξης μέσα από ένα ξεκάθαρο σοσιαλιστικό πρόγραμμα.

(3) Οι συννομιλίες μεταξύ των δυο αστικών τάξεων έχουν έτσι το χαρακτήρα παζαρεμάτων. Η μόνη λύση στην οποία ίσως μπορούν να καταλήξουν είναι η ομοσπονδία. Όμως αυτή η λύση θα αποδειχθεί μη βιώσιμη. Η καπιταλιστική υλική βάση πάνω στην οποία θα στηρίζεται, θα φέρει σίγουρα ξανά στην επιφάνεια της έντονες εθνικιστικές διαμάχες και συμφέροντα που θα οδηγήσουν ξανά σε νέες συγκρούσεις και διαχωρισμούς.

(4) Η ιστορική ευθύνη για την λύση του κυπριακού προβλήματος βαρύνει την εργατική τάξη. Οι εργαζόμενοι στα Βορρα και στο Νότο δεν έχουν να χωρίσουν τίποτα μεταξύ τους. Αντίθετα τους ενώνει ο κοινός αγώνας ενάντια στους Τ/Κ και Ε/Κ αστους που οι μεταξύ τους διαμάχες είναι ο κύριος λόγος του διαχωρισμού των δυο κοινοτήτων.

Το πρώτο καθήκον των σοσιαλιστών σε κάθε κοινότητα είναι ο αγώνας για τη διακοπή κάθε συνεργασίας της εργατικής τάξης με τους δικούς της αστους. Χωρίς αυτο το κρίσιμο βήμα, είναι αδύνατο να πετύχουμε ένα κοινό μέτωπο αγώνα. Η εγκατάλειψη της θέσης του Κοινού Μετώπου Ε/Κ-Τ/Κ εργαζομένων

αυτά να ωφελήματα, κι απο την προοπτική της ανατροπής του κεφαλαίου. Μόνο έτσι μπορεί να είναι πειστικό και ελκυστικό για τις μάζες των εργαζομένων.

(8) Η κρατικοποίηση των μονοπωλίων και των στρατηγικών βιομηχανιών, των εξαγωγικών — εισαγωγικών εμπορευμάτων και του τραπεζικού κεφαλαίου κάτω από τον έλεγχο και τη διαχείριση των εργαζομένων, αποτελούν τα θεμέλια για τη λύση του προβλήματος των μαζών. Μόνο μ' αυτο τον τρόπο, εξαιλείοντας το κέρδος και την αναρχία του καπιταλισμού, και προγραμματίζοντας την οικονομία και του εργατικού δημοκρατικού ελέγχου, μπορεί να έχει νόημα και ουσία ο αγώνας για ένα καλύτερο αύριο.

Η εργατική τάξη σήμερα είναι όμηρη να δεχτεί ένα τέτοιο πρόγραμμα. Τα πρώτα χτυπήματα των αστών ενάντια στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων σπρώχνουν την εργατική συνείδηση σ' αυτή τη πορεία.

(9) Η άποψη πως η Αριστερη Πτέρυγα παραβλέπει το εθνικό ζήτημα και βάζει τον σοσιαλισμό σε πρώτο πλάνο, αποτελεί παραποίηση της θέσης μας. Δεν μπορεί να υπάρξει σοσιαλισμός σε μια κατεχόμενη Κύπρο. Ούτε, όμως, μπορεί να υπάρξει ελεύθερη Κύπρος στα πλαίσια του καπιταλισμού. Ο αγώνας για το σοσιαλισμό και ο αγώνας για την ελευθερία της Κύπρου είναι ένας και αυτός.

(10) Αυτός ο αγώνας είναι απαραίτητο να ειδοθεί από μια διεθνιστική σκοπία και όχι απομωμένα. Η επιτυχία του, βασίζεται στο βαθμό σύνδεσης του με τον αγώνα της εργατικής τάξης στην Ελλάδα και την Τουρκία. Οι Κύπριοι σοσιαλιστές έχουν καθήκον να ενθύνουν τους δυνάμεις τους με τους σοσιαλιστές στην Ελλάδα και την Τουρκία με στόχο τον σοσιαλισμό στις τρεις χώρες σαν το μόνο τρόπο άμυνας ενάντια στον imperialismo.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

ΟΙΚΟΔΟΜΟΙ

Η αποφασιστικότητα τους τσάκισε την αδιαλλαξία των εργοδοτών

Στες 20 του Φεβράρη οι διαπραγματεύσεις μεταξύ Εργοδοτών και Συνδικαλιστικών οργάνωσεων στον Κλάδο των Οικοδόμων κηρύχθηκε σε αδιέξοδο. Οι εργαζόμενοι στις συνελεύσεις τους συζήτησαν ξανά τα αιτήματά τους και τις απαντήσεις των εργοδοτών και αποφάσισαν 24 ώρη Παναπεργία για την Τρίτη 28 του Φεβράρη.

Το αδιέξοδο των διαπραγματεύσεων είχε κηρυχθεί γιατί οι εργοδότες - εργολάβοι κάτω από την συμπαράσταση και καθοδήγηση της Ομοσπονδίας Εργοδοτών δεν ήταν διατεθειμένοι να παραχωρήσουν καμία αύξηση στους μισθούς ή άλλα ωφελήματα των εργατών, παρα μόνο ήθελαν να κτυπήσουν κεκτημένα δικαιώματα των οικοδόμων που κερδήθηκαν με αγώνες και αίμα.

Οι προτάσεις των συντεχνιών προνοούσαν αυξήσεις στα μεροκάματα γύρω στο 5% για δυο χρόνια, επιδόματα σκληρής και επικίνδυνης δουλειάς, δωρεάν μεταφορά σε μακρινές περιοχές κ.α.

Οι εργοδότες, σκληροί στη στάση τους, ήθελαν όχι μόνο να μην δώσουν τες αφηήσεις και τα ωφελήματα, αλλά με την πρότασή τους για υποεργολαβία (καπάλια), είχαν σκοπό να κτυπήσουν το κεκτημένο ημερομίσθιο, πράγμα εντελώς απαράδεκτο για τους εργαζόμενους γιατί αν οι εργοδότες κατάφεραν να περάσουν αυτή την πρόταση, τότε το κίνημα θα έκανε πολλά βήματα προς τα πίσω, χάνοντας κεκτημένα δικαιώματα, αλλά προπάντων θα κατάφεραν να υπάσουν τες συντεχνίες.

Με την απόφαση των οικοδόμων για προειδοποιητική 24ωρη Παναπεργία, οι εργοδότες και το Υπουργείο Εργασίας, αποφάσισαν να καλέσουν τις συντεχνίες σε συνομιλίες, όπου σε μαραθώνια σύσκεψη τους στις 24 του Φλεβάρη, ήρθαν σε κατ' αρχήν συμφωνία που προνοούσε αφηήσεις γύρω στα 3-3 1/2% για δυο χρόνια και άλλες αφηήσεις στα υπόλοιπα αιτήματα όπως αφηήση της συνεισφοράς για τις άδειες, επίδομα διατροφής, επίδομα χρόνου μεταφοράς, κ.α.

Είναι σημαντικό το γεγονός ότι ενώ οι εργοδότες μέχρι τες 24 του Φεβράρη ήταν ανένδοτοι στις προτάσεις τους, τελικά μπροστα στην αποφασιστικότητα των οικοδόμων, αναγκάζονται να κάσουν σε συνομιλίες όπου από τις συμφωνίες που υπογράψαν δείχνουν να υποχωρούν σημαντικά.

Για τους εργοδότες η μάχη που είχαν ανοίξει με τους οικοδόμους δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μια πρόβα τζενάραλε για να προειδοποιήσουν την εργατική τάξη τι έχει να αντιμετωπίσει στις διεκδικήσεις της. Αν κατάφεραν να περάσουν τις θέσεις τους στους οικοδόμους, ο επόμενος στόχος των επιθέσεων τους θα ήταν οι εργαζόμενοι των υπόλοιπων κλάδων που ετοιμάζονται στους επόμενους μήνες για ανανέωση των συμβάσεων τους, με κύρια προσπάθεια το κτύπημα των μεροκαμάτων τους. Αφτός ήταν ο λόγος της αδιαλλαξίας τους. Όμως οι οικοδόμοι με τη δυναμική τους

απόφαση για την 24ωρη προειδοποιητική Παναπεργία έδωσαν να καταλάβουν οι εργοδότες ότι καμία δύναμη των αστών δεν μπορεί να σταθεί εμπόδιο στη δύναμη του οργανωμένου και ενωμένου εργατικού κινήματος, δείχνοντας το δρόμο και στην υπόλοιπη εργατική τάξη για τους μελλοντικούς της αγώνες.

ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΜΑΣ

Οι οικοδόμοι έδειξαν για μια ακόμα φορά στην ιστορία του εργατικού κινήματος ότι είναι το πιο ισχυρο κομμάτι της εργατικής τάξης. Όπως στους αγώνες του Μάη του 39, του 45 του 47, 48 κέρδισαν τα δικαιώματά τους με αγώνες και θυσίες, δίνουν και σήμερα το παράδειγμα στην υπόλοιπη εργατική τάξη.

Αν και η συμφωνία που επιτεύχθηκε έδωσε ορισμένα ωφελήματα, μέσα στον κόσμο των οικοδόμων - όπως διαπιστώσαμε σε συζητήσεις μαζί τους, - υπάρχει μια δυσανασχέτηση για το μέγεθος των αφηήσεων, και για πρόνοιες που οι συντεχνίες δεν περιέλαβαν μέσα στις συμβάσεις, τη μη αφηήση των ημερών ανάπαυσης, το δεύτερο λεωφορείο κ.α.

Τα αισθήματα των οικοδόμων είναι απόλυτα δικαιολογημένα γιατί ενώ έδειξαν και κατάλαβαν τη δύναμη τους (20,000 οικοδόμοι, αριθμός που τριπλασιάζεται με τους υπόλοιπους κλάδους που ασχολούνται σε συναφή επαγγέλματα, όπως πελεκάνοι, τούβλα, τσιμέντα κ.α.) εντούτοις οι ηγέτες των συντεχνιών τους έκαναν υποχωρήσεις.

Από την άλλη όμως δεν μπορούμε να μην την χαρακτηρίσουμε σαν νίκη γιατί ανάγκασαν τους εργοδότες να υποχωρήσουν από την αδιαλλαξία, αλλά προπάντων στο ότι έδειξαν στους υπόλοιπους κλάδους πως δυναμικά κερδίζονται οι μάχες.

Με την νίκη αυτή δεν πρέπει να εφησυχάζουμε πιστεύον-

τας ότι οι αγώνες έχουν τελειώσει. Αφτα που κερδίσαμε πρέπει να τα προστατέψουμε.

Με την κρίση του συστήματος που επικρατεί παγκόσμια και που έφτασε να μπει και στα σπίτια μας οι εργοδότες και τα αφεντικά προετοιμάζονται για το πως θα διαφυλάξουν τα κέρδη τους. Η μέθοδος και η τακτική που ακολουθούν οι εργοδότες, τόσο γνωστή στους οικοδόμους, είναι οι απολύσεις και η ανεργία των εργαζομένων. Με τες μανούβρες των απολύσεων από ένα εργοδότη και η πρόσληψη από άλλο αφτόματα ο μισθος θα πέσει γιατί δεν είναι κατοχυρωμένο το προσωπικό ημερομίσθιο. Μπορούν να το πετύχουν αυτο οι εργοδότες γιατί όπως δείχνουν τα στοιχεία η ανεργία στον κλάδο μεταξύ 1978-1983 αυξήθηκε κατά το 462%. Ενώ ο αριθμός των εγγεγραμμένων ανέργων το 1978 ήταν 320 το 1983 ανέβηκε στους 1479. («Οικονομική» 24/2/84) και τούτο λόγω της συμπλήρωσης των προσφυγικών καταυλισμών, τον βραδύτερο ρυθμο που κτίζονται νέες ξενοδοχειακές εγκαταστάσεις, της επιστροφής σημαντικού αριθμού τεχνιτών που απασχολούνταν στις Αραβικές χώρες, της ακρίβειας στα οικοδομικά υλικά, της μειωμένης δυναμότητας των εργαζομένων να αποχτούν ιδιόκτητο σπίτι κ.α. Οι εργοδότες με αφτό τον τρόπο θέλουν να προστατέψουν τα κέρδη τους μπροστα στην ύφεση που αντιμετωπίζουν. Η δικαιολογία των απολύσεων και της ανεργίας είναι τα ψηλα κόστα που με τες αφηήσεις (γιατί προσθέτουνται στο συμβόλαιο του πελάτη για να μείνουν τα κέρδη ανέπαφα) πολλαπλασιάζονται και είναι ασύμφορο το κτίσιμο.

Αφτες τες κινήσεις οι οικοδόμοι και γενικά οι εργαζόμενοι πρέπει να είναι σπλισμένοι και προετοιμασμένοι να τες αντιμετωπίσουν νικηφόρα. Για το κόστος δεν φταιν οι μισθοι των οικοδόμων. Για το κόστος φταίει η αναρχία και η σπατάλη παραγωγικών δυνάμεων που επικρατεί στο σύστημα των εργοδοτών.

Τα τούβλα, τα τσιμέντα, το σιδερό που είναι τα πιο ουσιαστι-

κα υλικά για τις οικοδομες ακρίβωσαν από τες εταιρείες και τα μονοπώλια που κάνουν υπερκέρδη εκατομμυρίων.

Τι πρέπει να γίνει

Οι οικοδόμοι σε αλληλεγγύη και ενότητα με τους άλλους κλάδους πρέπει να κτυπήσουν την τακτική των απολύσεων για το χαμήλωμα των μισθών.

Πρέπει σε κάθε περίπτωση να ξεσκεπάσουν καθαρά ότι για τα προβλήματα που αντιμετωπίζει σήμερα η οικοδομική βιομηχανία δεν φταίνε οι μισθοι και ο εργαζόμενος αλλά οι ίδιοι οι αστοί και το σύστημα.

Μόνο τότε τα κόστα θα χαμηλώσουν όταν όλα τα βασικά υλικά για την οικοδομική βιομηχανία περιέλθουν στα χέρια των εργαζομένων.

Τα τουβλοποιεία, τα τσιμέντα πρέπει να μπουν σε άμεσο εργατικό έλεγχο. Το εισαγωγικό εμπόριο πρέπει να κρατικοποιηθεί με άμεσο εργατικό έλεγχο για να μπορούν οι εργαζόμενοι να ελέγχουν τις τιμες για σιδερό - είδη υγιεινής και για οτιδήποτε άλλο χρησιμοποιείται στις οικοδομες.

Η κυβέρνηση δημιούργησε τον Οργανισμό Στέγης που σκοπο έχει να παρέχει στους εργαζόμενους κατοικία σε χαμηλό

κόστος. Αυτό που συμβαίνει όμως σήμερα είναι ότι για τον χαμηλα και μέσο αμοιβόμενο εργαζόμενο είναι ασύμφορες οι τιμες. Καθήκον των εργατών είναι να ζητήσουμε φτηνες εργατικές στέγες για να λυθεί το στεγαστικό πρόβλημα και ταυτόχρονα να κτυπήσουμε και την ανεργία.

Οι εργαζόμενοι πρέπει τέλος από την κινητοποίηση των οικοδόμων να βγάλουν τα απαραίτητα συμπεράσματα. Ότι οι εργάτες δεν φταιν για την κρίση του συστήματος αλλά οι ίδιοι οι καπιταλιστες.

Μόνο όταν περάσουν στα χέρια των εργατών οι βασικοί τομείς παραγωγής θα μπορέσει η οικονομία να σταθεί και να αναπυχθεί. Οι αστοι δεν σκέφτονται τίποτε άλλο παρα τη διαφύλαξη των κερδών τους.

Οι οικοδόμοι μας έχουν δείξει ότι με την ενότητα και την αποφασιστικότητα του το εργατικό κίνημα έχει τη δύναμη όχι μόνο να σταθεί εμπόδιο στις επιθέσεις που σήμερα μεθοδεύουν οι αστοι αλλά και να επιβάλει τη θέληση του για να περάσουν οι βασικοί τομείς της οικονομίας στα χέρια του κράτους και κάτω από τον εργατικό έλεγχο πούνα η μόνη προοπτική για να μπορέσει η οικονομία να ξεπεράσει τα προβλήματα της.

ΑΛΕΞΗΣ

Από τη διαδήλωση των οικοδόμων που ξεκίνησε από τα Γραφεία της ΠΕΟ και κατάληξε στο Υπ. Εργασίας.

Οι οικοδόμοι έκφρασαν με κάθε τρόπο την αποφασιστικότητά τους για αγώνα. Αυτό φάνηκε τόσο από τα χειροκροτήματα στο οίκημα της ΠΕΟ όταν ανακοινώθηκε η απεργία όσο και από την όλη διαδήλωση και συγκέντρωση έξω από το Υπουργείο.

Το κύριο σύνθημα που φωνάχτηκε έξω από το Υπουργείο ήταν «Εργάτες ενωμένοι ποτέ νικημένοι».

Πολλοί διαδηλωτές φώναξαν αυθόρμητα στους Υπαλλήλους του Υπουργείου που κοιτούσαν από τα παράθυρα να ενωθούν μαζί τους γιατί... «αν δεν δουλέψουμε εμείς δεν θα φάτε ούτε σεϊς».

Δέκα συντρόφοι της Σοσ. Έκφρασης έλαβαν μέρος στην όλη εκδήλωση, διαδηλώνοντας την συμπαράσταση της εφημερίδας μας και των Μαρξιστών της Αρ. Πτέρυγας στον αγώνα των οικοδόμων.

Οι εργάτες έδειξαν μεγάλο ενδιαφέρον για τις ιδέες της Σοσ. Έκφρασης και έκαναν αρκετές συζητήσεις με τους συντρόφους.

Στην διαδήλωση πουλήθηκαν 30 φύλλα της Έκφρασης.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΧΗΜΙΚΕΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΕΣ ΛΤΔ

Κρατικοποίηση κάτω από εργατικό έλεγχο Η μόνη λύση στα προβλήματα της εταιρείας

ΠΟΙΕΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΧΗΜΙΚΕΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΕΣ ΛΤΔ

Τους τελευταίους μήνες απασχόλησε έντονα τον τύπο, και την κοινή γνώμη η πορεία, τα προβλήματα, οι δυνατότητες και προοπτικές της εταιρείας Ελληνικές Χημικές Βιομηχανίες Λτδ, δηλαδή το βιομηχανικό σύμπλεγμα παραγωγής κυπριακών λιπασμάτων, που βρίσκεται στην περιοχή του Βασιλικού.

Χωρίς αμφιβολία πρόκειται για το μεγαλύτερο βιομηχανικό σύμπλεγμα στην Κύπρο και απασχολεί περισσότερους από 300 εργαζόμενους. Το όλο έργο αποτελείται στην ουσία από τρία εργοστάσια. Το ένα εργοστάσιο παράγει θειώκο οξύ, το άλλο φωσφορικό οξύ και το τρίτο είναι το εργοστάσιο λιπασμάτων. Στην περιοχή των εργοστασίων βρίσκονται και διάφορες άλλες εγκαταστάσεις όπως ο σταθμός παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, ο σταθμός παραγωγής ατμού, ο σταθμός παραγωγής πεπιεσμένου αέρα, αντλιοστάσιο για την επεξεργασία του νερού, εγκατάσταση άντλησης μέχρι 4.000 τόνων θαλάσσιου νερού την ώρα, εγκαταστάσεις αποθήκευσης αμμωνίας, εργαστήριο για μηχανικές επισκευές, γραφεία κλπ.

Το εργοστάσιο θειώκου οξέος έχει ετήσια παραγωγική δυναμικότητα 180.000 τόνων από τους οποίους οι 40.000 θα είναι διαθέσιμοι για εξαγωγή. Το υπόλοιπο θα χρησιμοποιείται για τις ανάγκες του Κυπριακού συμπλέγματος. Η δυναμικότητα του εργοστασίου φωσφορικού οξέος είναι 40.000 τόννοι το χρόνο και ολόκληρη η ποσότητα θα απορροφάται από το εργοστάσιο λιπασμάτων, που έχει δυναμικότητα παραγωγής 140-150 χιλιάδες τόννων σύνθετων λιπασμάτων. Περίπου 35 χιλ. τόννοι θα απορροφούνται για την κάλυψη των κυπριακών αναγκών και το υπόλοιπο θα είναι διαθέσιμο για εξαγωγή.

Όλες οι πιο πάνω ποσότητες είναι οι προβλεπόμενες σε συνθήκες κανονικής λειτουργίας των εργοστασίων, χωρίς τα σημερινά προβλήματα που εμποδίζουν την κανονική παραγωγή.

Η τελική δαπάνη για το έργο στοίχισε 20 περίπου εκατομ. λίρες και άρχισε να λειτουργεί τον Σεπτέμβριο του 1982.

Τον Νοέμβριο του 1977 ιδρύθηκε σαν ιδιωτική η Ελληνικές Χημικές Λτδ. με σκοπό την εφαρμογή των σχεδίων για τη δημιουργία βιομηχανίας λιπασμάτων. Το αρχικό μετοχικό κεφάλαιο ήταν 5 εκατομ. λίρες καταμετρημένο ως εξής:

1. ΕΜΕ — £2.000.000
 2. Συνεργατισμός — £1.750.000
 3. Κυβέρνηση — £750.000
 4. Αρχιεπισκοπή — £500.000
- Αργότερα λόγω προβλημάτων ρευστότητας η εταιρεία έγινε δημόσια και τον Ιούλη του 1982 προχώρησε στην έκδοση επιπρόσθετου μετοχικού κεφαλαίου ύψους 3 εκατομ. λιρών. Έτσι το μετοχικό κεφάλαιο έγινε 8 εκατομ. και η αναλογία είναι τώρα η εξής:
1. ΕΜΕ — £2.400.000

2. Κυβέρνηση — £2.201.000
3. Συνεργατισμός — £1.750.000
4. Κοίνο — £1.049.000
5. Αρχιεπισκοπή — £600.000

Η κυβέρνηση λοιπόν καταβάλλοντας ποσό £1.451.000 από τα 3 εκατ. που εκδόθηκαν αύξησε τις μετοχές της και πέτυχε να έχει μαζί με τον Συνεργατισμό την πλειοψηφία των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου. Εδώ πρέπει να αναφέρουμε ακόμα πως από τα δάνεια που έγιναν για την χρηματοδότηση του έργου η κυβέρνηση εγγυήθηκε ποσό πάνω από 10 εκατομ. λίρες και άλλα 4 εκατομ. η Αρχιεπισκοπή. Έτσι η εταιρεία μπορεί σήμερα εύκολα να περάσει κάτω από τον πλήρη έλεγχο της κυβέρνησης.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

Τα προβλήματα άρχισαν από την περίοδο της ανέγερσης των εργοστασίων και οφείλονται κυρίως στον κακοπρογραμματισμό και την κακή διαχείριση του τρόπου μεθόδευσης των εργασιών.

Λόγω του κακού προγραμματισμού καθυστέρησε η κατασκευή του έργου για δυο σχεδόν ολόκληρα χρόνια. Έτσι αντι το σύμπλεγμα να είναι έτοιμο το 1980 όπως αρχικά προγραμματίστηκε, ολοκληρώθηκε το 1982. Στο μεταξύ ανέβηκαν οι τόκοι από τα δάνεια, τα έξοδα μεγάλωσαν με αποτέλεσμα το έργο να στοιχίσει πάνω από 20 εκατομ. λίρες αντι 12 εκατ. που προϋπολογίστηκαν.

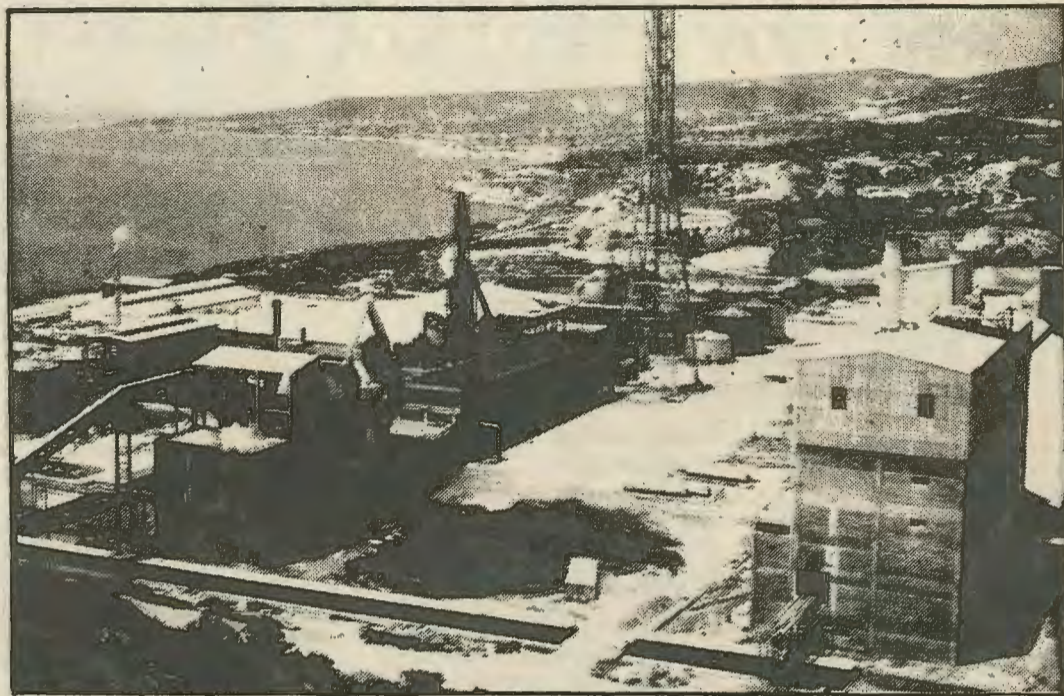
Ο εξοπλισμός του εργοστασίου χαρακτηριζόταν από σοβαρές μηχανικές ατέλειες και συχνές βλάβες. Σαν αποτέλεσμα αυτής της ανωμαλίας η παραγωγική διαδικασία διακόπτετο συχνά και κάποτε αυτο διακοιούσε ολόκληρες μέρες. Έτσι τους πρώτους 8 μήνες της λειτουργίας του συμπλέγματος, δηλ. από τον Σεπτέμβριο του 1982 μέχρι τον Απρίλη του 1983 παρήχθησαν μόνο 10 χιλ. τόννοι λιπασμάτων ενώ υπο κανονική λειτουργία τα εργοστάσια θα μπορούσαν να παράξουν το δεκαπλάσιο αυτής της ποσότητας. Η παραγωγή Μαΐου - Οκτωβρίου 1983 αν και έφθασε τους 34 χιλ. τόννους, δηλ. το 45% περίπου της συνολικής δυναμικότητας των εργοστασίων, ωστόσο πάλι είναι χαμηλό ποσοστό.

Ένας άλλος λόγος που όξυνε τα προβλήματα της βιομηχανίας ήταν και η πτώση των διεθνών τιμών του προϊόντος (που άς σημειωθεί ότι σήμερα σημειώνουν αύξηση)

Παρόλο που υπήρχαν αγορές στο εξωτερικό, οι προσφερόμενες τιμές ήταν ασύμφορες και το κυπριακό εργοστάσιο υποχρεώθηκε να κάμει εξαγωγές σε τιμές χαμηλότερες του κόστους.

Όλ' αυτά τα προβλήματα δηλ. καθυστέρηση στην ανέγερση του βιομηχανικού συμπλέγματος, προβληματική και χαμηλή παραγωγή, πτώση των τιμών των λιπασμάτων διεθνώς, σε συνάρτηση με την γενικότερη οικονομική κρίση, η εταιρεία οδηγήθηκε σε άσχημη θέση και η συνέχιση των δραστηριοτήτων της είναι προβληματική.

Πρόσφατα κατατέθηκε στη βουλή νομοσχέδιο που προνοούσε

την έγκριση ποσού £1.600.000, αλλά εγκρίθηκε ποσό μόνο £542.000 που διατέθηκε για την πληρωμή μέρους των μισθών των υπαλλήλων (£300.000) για τους μήνες Γενάρη, Φεβράρη και Μάρτη και για επιδιορθώσεις και εκτελώνση εξαρτημάτων. Στο μεταξύ ετοιμάζεται έκθεση εμπειρογνώμονα για να διαπιστωθεί η βιωσιμότητα της εταιρείας.

Το ερώτημα που βγαίνει από τα πιο πάνω είναι αν πραγματικά είναι βιώσιμη η εταιρεία και

τι πρέπει να γίνει για να ξεπεραστούν τα προβλήματα. Το εργοστάσιο λιπασμάτων είναι σίγουρα και αναγκαίο και ωφέλιμο για τον τόπο. Η κανονική λειτουργία του εκτός από το ότι θα εξασφαλίσει σίγουρη εργασία για 300 και περισσότερους εργαζόμενους, έχει παράλληλα να δώσει ωφέλη στην οικονομία του τόπου, εξάγοντας και διαθέτοντας φτηνά λιπάσματα στον αγροτικό κόσμο της Κύπρου.

Πέραν από τα οποιαδήποτε

αποτελέσματα της μελέτης του εμπειρογνώμονα και την αντιμετώπιση του θέματος από τα διάφορα σώματα, πιστεύουμε πως μόνο ένας τρόπος υπάρχει για την αναστήλωση και κανονική λειτουργία της βιομηχανίας: η κρατικοποίηση της εταιρείας.

Θά πρέπει η κυβέρνηση να προχωρήσει στην ολοκλήρωση αυτής της διαδικασίας. Η ΕΜΕ, οι ιδιώτες και οι άλλοι μη δημόσιοι

Συνέχεια στη σελ. 11

Αγαναχτισμένοι οι εργάτες

Για όλα φταίει η κακή διαχείριση «Θέλουμε τα δουλεμένα μεροκάματα μας, τα αναδρομικά, τις αυξήσεις μας». «Δεν θα δεχτούμε να μας πετάξουν στους δρόμους» Δεν πρόκειται να πληρώσουμε τα λάθη των αφεντικών μας» «Θέλουμε ουσιαστική προστασία από τις συντεχνίες μας».

Με τέτοια αισθήματα, οργισμένοι κι ανήσυχτοι για το αύριο οι 300 εργάτες αντίκρισαν την άρνηση της εργοδοσίας να πληρώσει τα μεροκάματα τους λόγω προβλημάτων ρευστότητας της εταιρείας.

Η οργη τους καταλάγιασε όταν αποφάσισε η Βουλή τη χορηγία £542.000 σαν δάνειο στην εταιρεία μέχρι να εξακριβωθεί η βιωσιμότητά της.

Αυτή η προσωρινή λύση άφησε, όμως, 300 οικογένειες να ζουν στην αγωνία. Η τύχη τους και η τύχη του πιο σύγχρονου ίσως και μεγαλύτερου βιομηχανικού συμπλέγματος στην Κύπρο κρέμεται από τη σοφία ενός ξένου «εμπειρογνώμονα».

Ο ρόλος των συντεχνιών περιορίστηκε στο να διαπραγματεύεται για την παροχή μέρους του μισθού έτσι για να μην πεθάνουν οι εργάτες κι οι οικογένειές τους από την πείνα.

Χαρακτηριστικό της διάθεσης των εργατών ήταν και η ε-

ρώτηση ενός εργάτη προς την ηγεσία των συντεχνιών ΠΕΟ - ΣΕΚ στη συνέλευση που έγινε στην καφετηρία του εργοστασίου: «Θα πάρουμε το φιλοδώρημα το Πάσχα;»

Κι αυτο τη στιγμή που η ηγεσία προσπαθούσε να πείσει τους εργάτες να δεχτούν τις προσωρινές περικοπές μέχρι «να δούμε τι θα γίνει».

Οι εργάτες που δουλεύουν τις μηχανές και παράγουν τα λιπάσματα έχουν κάθε δικαίωμα να απαιτούν όλα τους τα ωφέληματα. Για τα προβλήματα της εταιρείας δεν φταίει οι εργάτες.

Οι εργάτες κι οι συντεχνίες τους έχουν κάθε δικαίωμα να μάθουν που πήγαν τα 20 εκατομμύρια. Έχουν δικαίωμα να ανοίξουν τα βιβλία για να βρουν τους ενοχους για τον κακοπρογραμματισμό, την κακοδιαχείριση την όλη οργάνωση του εργοστασίου.

Δεν μπορεί ένας εμπειρογνώμονας και ένας ασφαλειοκρατικό συμβούλιο να αποφασίσουν - πίσω από τις πλάτες των εργατών - την τύχη του μεγαλύτερου βιομηχανικού συγκροτήματος και 300 οικογενειών.

Πρέπει να απαιτήσουν την άμεση κρατικοποίηση κάτω από εργατικό έλεγχο της εταιρείας. Αν αποδειχτεί μη βιώσιμη - και γι' αυτό ΘΑ ΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ Η ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ, τότε πρέπει να είναι ευθύνη της κυβέρνησης να εξασφαλίσει εργασία στους 300 εργάτες του εργοστασίου για να μην πεταχτούν στο δρόμο.

Το κύριο βάρος πέφτει πά-

νω στους ώμους των συντεχνιών ΠΕΟ-ΣΕΚ (Η ΔΕΟΚ αποκλείστηκε σκανδαλώδεια από τις δυο αυτές συντεχνίες). Έχουν καθήκον να συνενώσουν όλους τους εργάτες σε μια αποφασιστική πορεία διεκδίκησης των δικαιωμάτων τους και διάσωσης της εταιρείας.

Σήμερα που οι κεφαλαιοκράτες και οι διοικήσεις εταιρειών όπως της ΕΜΕ, του Συνεργατισμού, των Αμιαντοσωλήνων κ.ο.κ. αποδεικνύονται ανίκανοι να λειτουργήσουν τις βιομηχανίες της Κύπρου οι συντεχνίες έχουν καθήκον να τες διαφύλαξουν με κάθε μέσο, προστατεύοντας την εργατική τάξη από τη μαζική ανεργία.

Ιδιαίτερα στην περίπτωση της Ε.Μ.Ε. που υποτίθεται ότι ανήκει στην Ελληνοκυπριακή κοινότητα, δεν πρέπει να υπάρχει κανένας ενδοιασμός για την επιλογή της κρατικοποίησης με εργατικό έλεγχο, ολόκληρου του συγκροτήματος.

Βέβαια η κρατικοποίηση μικρού αριθμού και μάλιστα «προβληματικών» εταιρειών - δεν πρόκειται να δώσει μόνιμη λύση στα προβλήματα της οικονομίας. Επιβάλλεται η κρατικοποίηση των βασικών τομέων της οικονομίας - μονοπωλίων, τραπεζών, ασφαλιστικών εταιρειών, εισαγωγικού - εξαγωγικού εμπορίου, έτσι ώστε να μπορεί η οικονομία να μπει κάτω από ένα κεντρικό σχέδιο παραγωγής να μπορεί να μπει κάτω από την υπηρέστιά του κοινωνικού συνόλου κι όχι του κάθε ιδιώτη ή γραφειοκράτη διευθυντή.

Δώρος Μ

Οι Δημόσιοι Υπάλληλοι σε δυναμικούς αγώνες

ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ — ΙΔΙΩΤΙΚΟΥ ΤΟΜΕΑ

Τα απεργιακά μέτρα που πήρε η ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ. το τελευταίο 15νήμερο του Φεβράρη, έδειξαν την τεράστια δύναμη του εργατικού κινήματος. Απέδειξαν ακόμα μια φορά πως οι εργαζόμενοι έχουν τη δύναμη να διεκδικήσουν με απόλυτη επιτυχία όλα τους τα δικαιώματα. Ατράνταχτο παράδειγμα η καθυστέρηση της συνεδρίασης της Βουλής τη 1η του Μάρτη και η αναγκαστική ηχογράφηση των ομιλητών αφού οι δακτυλογράφοι και στενογράφοι που κρατούν τα πρακτικά της Βουλής απεργούσαν.

Η πλήρης στασιμότητα που χαρακτηρίζει τα διάφορα Δημοσιοπαλληλικά προβλήματα, ανάγκασαν την ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ. να λάβει μια σειρά από απεργιακά μέτρα, σαν τη μόνη λύση στην αδυναμία της Κυβέρνησης για την επίλυση τους.

Τα εκκρεμή θέματα για τα οποία η ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ. κάλεσε 2ωρη στάση εργασίας στις 27.2.84 είναι:

- Οι διάφορες αδυναμίες και τρωτά της Δημ. Υπηρεσίας.
- Η πρόσληψη νέου προσωπικού.
- Η απασχόληση έκτακτου προσωπικού
- Η τροποποίηση του νόμου περί Δημόσιας Υπηρεσίας.
- Η απασχόληση συνταξιούχων
- Η υπερωριακή εργασία
- Η πρόταση για μείωση των μισθών των νεοεισερχομένων κατά 30% και περισσότερο.

Την ίδια μέρα είχαν κατέλθει σε 24ωρη προειδοποιητική απεργία και οι Κυβερνητικοί Γιατροί για τους ίδιους λόγους καθώς επίσης και για μερικές εκκρεμότητες που αφορούν τον κλάδο τους.

Την απεργία της 1ης του Μάρτη, την προκάλεσαν οι μυστικές διαβουλεύσεις που γίνονταν σε βάρος των εργαζομένων - μελών της ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ. και που πρόβλεπαν περικοπές από τη συμφωνία μεταξύ της ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ. και της Κυβέρνησης για Βαθμολογική/Μισθολογική αναδιάρθρωση Κυβερνητικών θέσεων, που βρίσκονται στη Βουλή για έγκριση από το Σεπτέμβρη του '83. Μια τέτοια ενέργεια που σχεδιάζεται ερήμην των ενδιαφερομένων (ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ.) αποτελεί καταστρατήγηση θεμελιωδών συνδικαλιστικών αρχών. Μετα δε, την απόφαση της Βουλής μπαίνει και το εξής ερώτημα: Γιατί να υπάρχει Κυβέρνηση τη στιγμή που δεν μπορεί να πετύχει ψήφιση νομοσχεδίου με το οποίο συμφωνεί και που αφορά τους εργοδοτούμενους της; Και γιατί να γίνονται συμφωνίες μεταξύ εργαζομένων (ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ.) και εργοδοτών (Κυβέρνηση) τη στιγμή που η Βουλή δεν τες σέβεται και τες ανατρέπει; Ποιος ο λόγος τότε της ύπαρξης της ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ.;

Η απόφαση της Βουλής (που πάρθηκε την ίδια μέρα της απεργίας) ανατρέπει τη διεθνή Σύμβαση 151 του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας, που η ίδια η Βουλή επικύρωσε και που αναφέρει ότι οι συλλογικές συμβάσεις που γίνονται μεταξύ εργαζομένων και εργοδοτών πρέπει να γίνονται σεβαστές. Μ' αυτή της τη απόφαση η Βουλή, ενθαρρύνει και τους ιδιώτες εργοδότες να καταπατούν τες συλ-

λογικές συμβάσεις που κάνουν με τες συντεχνίες.

Τώρα που η ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ. άρχισε να κινείται αποφασιστικά, δεν πρέπει τα μέλη της να την αφήσουν να σταματήσει, αν δεν φέρει σε πέρας τον αγώνα που άρχισε. Παράλληλα πρέπει τα μέλη της να εντοπίσουν τις αδυναμίες και να βοηθήσουν να υπερπηδηθούν. Τα τελευταία απεργιακά μέτρα φανέρωσαν πολλές τρέχουσες αδυναμίες. Η συνδικαλιστική συνείδηση των μελών είναι σε χαμηλά επίπεδα. Το ότι δεν κατάφερε η ΠΑΣΥΔΥ να κινητοποιήσει μεγάλο αριθμο μελών - τους απο τους επηρεαζόμενους κλάδους στην απογευματινή πικετοφορία έξω από τη Βουλή, καθώς επίσης το ότι δεν έγινε ολοκληρωμένη ενημέρωση στα μέλη της για τους λόγους που παίρνονταν τα απεργιακά μέτρα, δείχνουν μεγάλη αδυναμία τόσο στην καλλιέργεια του Συνδικαλιστικού Φρονήματος όσο και στο Οργανωτικό.

Στο αγώνα που άρχισε η ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ. για προάσπιση των συμφερόντων και δικαιωμάτων των εργαζομένων μελών η δεν πρέπει να διστάσει να προχωρήσει σε απεργίες και στες ουσιώδεις υπηρεσίες όπως είναι, ο έλεγχος εναέριας κυκλοφορίας, τα λιμάνια, τα τελωνία και τόσες άλλες. Οι εργαζόμενοι είναι αποφασισμένοι να αγωνιστούν στο πλευρό της και να παλαίψουν σκληρά για να κερδίσουν όλα όσα δικαιούνται. Η αποφασιστικότητα - τους φαίνεται και από τα τηλεγραφήματα συμπαραστάσης που έστειλαν οι λιμενεργάτες και τελωνιακοί λειτουργοί προς την ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ., με τα οποία τη διαβεβαιώνουν ότι είναι διαθετιμένοι να προχωρήσουν στες απεργίες και αν ακόμη η Κυβέρνηση τες κηρύξει παράνομες.

Όλη αυτή η δύναμη που διαθέτει η ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ. και η δύναμη των συντεχνιών του ιδιωτικού τομέα, μπορούν να διοχετευτούν κάτω από μια στέγη, δημιουργώντας έτσι ένα πανίσχυρο Κογκρέσο Συντεχνιών που θα καθοδηγήσει τους εργαζόμενους σ' ένα κοινό αγώνα για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους. Με την ενωμένη δύναμη του Κογκρέσου, το αποτέλεσμα του αγώνα των εργαζομένων δεν μπορεί να είναι άλλο παρά μια σειρά από ολοκληρωτικές νίκες, ετοιμάζοντας έτσι το έδαφος για μια αριστερή κυβέρνηση και μια σοσιαλιστική Κύπρο.

Μέσα από ένα κοινό αγώνα όλων των εργαζομένων, και κάτω από την καθοδήγηση του Κογκρέσου των Συντεχνιών, όχι μόνο οι εργαζόμενοι του ιδι-

ωτικού τομέα θα μπορέσουν να κερδίσουν εξ' ίσου ψηλό επίπεδο μισθών και ωφελημάτων με εκείνο των Δ.Υ. αλλά και οι Δ.Υ. θα μπορέσουν να αντιμετωπίσουν πιο αποτελεσματικά τες τελευταίες επιθέσεις των βιομηχάνων της ΟΕΒ (και που στο μέλλον θα είναι ακόμη πιο έντονες) αφού θα έχουν τους συναδέλφους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα στο πλευρό τους.

Την επίθεση που δέχονται σήμερα οι Δ.Υ. από τους κεφαλαιοκράτες (που θέλουν να μειώσουν ακόμα και τις αργίες) δεν πρέπει με κανένα τρόπο να τη δεχτούν παθητικά ή επιπόλαια ή σαν μια μπόρα που θα περάσει, αλλά με τη βοήθεια των εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα, πρέπει να τη μετατρέψουν σε μπουμεραγκ ώστε να στραφει η κοινή γνώμη ενάντια στους ίδιους τους κεφαλαιοκράτες.

Η επίθεση αυτή είναι μια καλοστημένη παγίδα που έχει σαν σκοπό της τη διάσπαση του εργατικού κινήματος σε δύο τάξεις εργαζομένων, τους Δημόσιους και ιδιωτικούς εργαζόμενους, καθώς επίσης και για να στρέψουν την προσοχή των εργαζομένων μακριά από τες ευθύνες τους για την οικονομική κρίση που περνά σήμερα η Κύπρος (Βλ. Σ.Ε. φύλλο 137). Γι' αυτό σήμερα επιβάλλεται περισσότερο από κάθε άλλη φορά, οι εργαζόμενοι ν' απαντήσουν σ' αυτή την προσπάθεια που γίνεται για διάσπαση, με τη δημιουργία ενός Κογκρέσου όλων των Συντεχνιών κάτω από το σύνθημα «η ενότητα των εργαζομένων θα συντρίψει την ενότητα των κεφαλαιοκρατών».

Είναι καθήκον τόσο των Δ.Υ. όσο και των εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα, να υποστηρίξουν την ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ. στον αγώνα της για υπεράσπιση των δικαιωμάτων των μελών της. Οι Δ.Υ. δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να διστάσουν ν' ακολουθήσουν τη ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ. στα μέτρα που προτίθεται να λάβει στο μέλλον, αλλά αντίθετα θα πρέπει να την ενθαρρύνουν, να την πείσουν να εντείνει τον αγώνα και να τον καναλιώσει ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα, να βγάλει στη φόρα όλα τα άπλυτα του κεφαλαίου μέσα από τον καθημερινό τύπο (ένα άρθρο στο «Δημόσιο Υπάλληλο» δεν αρκεί) και να μην τες επιτρέψουν να υποχωρήσει και πάλι στες πρώτες υποσχέσεις που θα τες δώσουν.

Όσες ευθύνες έχουν οι Δ.Υ. απέναντι στη συντεχνία - τους ακόμα τόσες έχει η ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ. απέναντι στα μέλη της τα οποία πρέπει να καθοδηγήσει στες μάχες που θα έχουν να δώσουν ενάντια στους αστους κεφαλαιοκράτες.

Μόνο με μια αγωνιστική ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ. με ξεκάθαρες προοπτικές, οι Δ.Υ. θα μπορέσουν να χτίσουν μια υγιή Δημόσια Υπηρεσία, που να βρίσκεται κάτω από τον έλεγχο τους και στην υπηρεσία των εργαζομένων.

ΜΑΡΙΟΣ Β.

Η δύναμη του εργατικού κινήματος είναι τεράστια. Ακόμα και τη βουλή μπορεί να παραλύσει. Τελικά χρειάστηκε να καταφύγουν στα κασετόφωνα στη θέση των στενογράφων και να γυρέψουν δακτυλογράφηση/πολυγράφηση κειμένων εκτός βουλής.

ΑΜΙΑΝΤΟΣΩΛΗΝΕΣ ΜΟΝΗΣ

Στις 28 του Φεβράρη οι 134 υπάλληλοι του εργαστασίου αμιαντοσωλήνων Μονής κατέβηκαν σε πικετοφορία στους δρόμους της Λ/σίας. Η διεύθυνση της βιομηχανίας έστειλε σ' όλους προειδοποίηση για απόλυση λόγω έλλειψης παραγγελιών. Αυτό τη στιγμή που γίνονται συνεχώς αποχετευτικά και άλλα έργα και εισάγονται σωλήνες από την ΕΟΚ. Στο μεταξύ έχει ξεσπάσει ένας άγριος πόλεμος μεταξύ Γαλαταριάτη (που παραιτήθηκε από τη διεύθυνση της εταιρείας) και Λέλλου Δημητριάδη σχετικά με τες παραγγελίες από την ΕΟΚ για το αποχετευτικό Λ/σίας. Μέσα από τον πόλεμο εκτοξεύονται αλληλοκατηγορίες για τους αίτιους της κρίσης στην εταιρεία. Οι συντεχνίες και οι ίδιοι οι εργάτες της εταιρείας πρέπει να απαιτήσουν μια ανοιχτή έρευνα για εξακρίβωση των αιτιών του προβλήματος και να απαιτήσουν την κρατικοποίηση της εταιρείας κάτω από εργατικό έλεγχο και διοίκηση.

Επιστολες στην Έκφραση

Εθνική Φρουρά: Ένας χώρος καθημερινής καταπίεσης

Σε μια καπιταλιστική κοινωνία ένα απαραίτητο στοιχείο που συμπληρώνει τον κύκλο της καθημερινής και μόνιμης καταπίεσης του λαού, είναι ο στρατός. Παράλληλα όμως, ο ίδιος ο στρατός είναι ένας χώρος μέσα στον οποίο οι πολίτες καταπιέζονται με τον πιο σιγνό και αποκάλυπτο τρόπο απ' οπουδήποτε άλλου.

Κατ' αρχή, (στην Κύπρο μιλάμε), ο κάθε πολίτης είναι ΥΠΟΧΡΕΩΜΕΝΟΣ να υπηρετήσει 26 μήνες θητείας στο στρατό, είτε αυτο του αρέσει είτε όχι.

Αν πάλι κανείς δοκιμάσει να αποφύγει τον στρατό και δεν κατατάσσεται, τότε είναι καταδικασμένος να περάσει μερικά χρονάκια στη φυλακή και μετα να κάνει και τη θητεία-του. (Χαρακτηριστικό παράδειγμα οι ιερωβάδες).

Τι γίνεται όμως όταν κάποιος κατατάσσεται στο στρατό; Μόλις κάποιος καταταγεί στο στρατό γάνει αυτόματα την προσωπικότητά-του και γίνεται ένα απλο πιόνι που έχει μόνο υποχρεώσεις και όχι δικαιώματα. Είναι μια κούβλα που ο κάθε ανώτερος, (και τέτοιοι υπάρχουν πολλοί), την παίζει όπως θέλει.

Απο την ώρα που γίνεται κάποιος στρατιώτης παύει να έχει το δικαίωμα να παίρνει οποιοδήποτε αποφάσεις και να εκφράζει απόψεις πάνω σε οποιοδήποτε θέμα. Απλα, είναι υποχρεωμένος να κάνει ότι τον διατάζουν χωρίς να σχολιάζει και να δισανασχετεί.

Η καθημερινή ζωή ενός στρατιώτη είναι αγγαρίες, επιθεωρήσεις και σκοπία. Ο ελεύθερος χρόνος είναι ελάχιστος τη διάρκεια της μέρας και τη νύκτα είναι τόσοσος η μισή διάρκεια του καθημερινού ύπνου ενός φυσιολογικού ανθρώπου.

Οι καθημερινες αγγαρίες που κάνει ένας στρατιώτης, υπερβαίνουν κατα πολυ την εργασία που κάνει ο εργάτης που εργάζεται ακόμω και στην πιο αντίξοχη χειρονακτική εργασία.

Το σύνολο σκοπίας και αγγαρίας ενός στρατιώτη, είναι πάνω από 18 ώρες την ημέρα και εντούτοις πληρώνεται μόνο £6.- το μήνα, δηλαδή 20σ την ημέρα, που σημαίνει κάτω παραπά-

νω από 1σ για κάθε ώρα σκληρής, κοπιώδους και αγχώδους εργασίας.

Ο χαμηλότερος κυπριακός μισθος σύμφωνα με τη νομοθεσία είναι £85.- το μήνα και αν το συγκρίνουμε βρίσκουμε ότι ο μισθος του στρατιώτη είναι κατα 131.7% μικρότερος. Κι αυτο χωρίς να υπολογίσει κανείς ωράριο, συνθήκες κλπ.

Ποιο συμπέρασμα βγαίνει απο αυτη την αριθμητική πράξη; Ότι ο στρατιώτης αποτελεί μια φτηνή πηγη εργασίας την οποία η αστική κοινωνία εκμεταλλεύεται στο έπακρο.

Εκτος όμως των άλλων, ο στρατιώτης σε κάθε στιγμή και απο κάθε του πράξη η απραξία κινδυνεύει να τιμωρηθεί αυστηρα. Δεν έκανε λέει, καλα την αγγαρία-του; 2 μέρες φυλακή, δεν φορούσε το κράνος στη σκοπία; 8 μέρες φυλακή και πάει λέγοντας. Και το χειρότερο απ' όλα ο στρατιώτης δεν έχει το δικαίωμα να υπερασπιστεί τον εαυτο-του όταν του επιβάλλεται ποινή.

Σαν πρώτο βήμα για την καλύτερη κατάσταση της ζωής του στρατιώτη, εισηγούμαι τα πιο κάτω για τα οποία πρέπει να παλαίψει το εργατικό κίνημα και τα αριστερα κόμματα.

1. Να αυξηθεί ο μισθος του στρατιώτη στο πολλαπλάσιο, έτσι ώστε να φτάσει ένα ανθρώπινο βιοτικό επίπεδο.
2. Να δίνονται οδοιπορικά σε στρατιώτες διορισμένους μακριά απο τον τόπο διαμονής-τους.
3. Τα τσιγάρα, τα αναψυκτικά και ότι άλλο πωλείται

στους στρατιώτες μέσα στα στρατόπεδα να είναι ΑΦΟΡΟΛΟΓΗΤΑ και σε όσο το δυνατό χαμηλότερες τιμες.

4. Οι στρατιώτες πρέπει να έχουν το δικαίωμα ναρχονται σε dvrean τηλεφωνική επικοινωνία με τες οικογένειες-τους.
5. Εφ' όσον δεν είναι υπηρεσία, οι στρατιώτες να δικαιούνται να βγαίνουν απο το στρατόπεδο, όποια ώρα θέλουν χωρίς έλεγχο.
6. Ο στρατιώτης πρέπει να έχει το δικαίωμα να σχολιάζει και να συζητά τες διαταγες που του δίνονται. Και να αρνείται να τις εκτελέσει όταν αυτες είναι ενάντια στο εργατικό κίνημα (π.χ. πραξικόπημα).
7. Να καταργηθουν οι λεγόμενες «πειθαρχικες ποινες». Οποιαδήποτε ποινή επιβάλλεται σε στρατιώτη να επιβάλλεται απο ακριβοδίκαιο δικαστήριο, έτσι ώστε ο στρατιώτης να έχει το δικαίωμα να υπερασπίζεται τον εαυτο-του με τη βοήθεια δικηγόρου.
8. Η επιλογή για αξιωματικούς και υπαξιωματικούς, καθώς και η επιλογή στα όπλα και τα σώματα, να γίνεται με βάση το τι αξίζει ο καθένας και όχι με την χρήση πλάγιων μέσων.
9. Να υπάρχουν πιο συχνης και αντικειμενικες μεταθέσεις απο και προς τα Τάγματα της γραμμής καταπαύσεως του πυρός, έτσι ώστε να μην πέφτει όλο το βάρος της σκοπίας πάνω στους λίγους στρατιώτες που δεν έχουν κανένα μέσο.

Αλέξης Ρήγας

ΝΕΕΣ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΕΛΑΙΟΧΡΩΜΑΤΙΣΤΩΝ

Παρά την υπογραφή-ανανέωση συλλογικής σύμβασης στον κλάδο της οικοδομικής βιομηχανίας πριν λίγες μέρες, εντούτοις η ανεργία συνεχίζει να κτυπά τον κλάδο. 12 ελαιοχρωματιστές που δούλευαν στον Α. Γυψιώτη, κατέβηκαν σε απεργία γιατί τους κατακρατούνταν τα μεία προνοίας και τις τελευταίες Παρασκευές δεν πληρωνόντουσαν κανονικά τα δεδουλευμένα μεροκάματα της εβδομάδας.

Μετά από μερικές μέρες απεργία ο εργοδότης τους ειδοποίησε με επιστολή, μέσω του

δικηγόρου του ότι δεν μπορεί πια να τους εργοδοτεί άλλο, και δεν έχει λεφτά να τους πληρώσει.

Οι συντεχνίες πρέπει να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα της ανεργίας στον κλάδο, καθοδηγώντας τους εργαζόμενους στην πάλη τους και ενάντια στην ανεργία και όχι να περιορίζουν την καθοδήγησή τους στο να πετύχουν απλά και μόνο οικονομικες αυξήσεις (εκτενέστερα για τους οικοδόμους βλέπε σε άρθρο ειδικά για τις κινητοποιήσεις στον κλάδο).

Να κρατικοποιηθει η Εταιρεία Λιπασμάτων

Συνέχεια απο τη σελ. 9

οι μέτοχοι της εταιρείας πρέπει να σταματήσουν να κρατουν στα χέρια τους την τύχη μιας τόσο μεγάλης βιομηχανίας.

Η κρατικοποίηση των Χημικών Βιομηχανιών με την παράλληλη κρατικοποίηση της ΕΜΕ και το ταυτόχρονο πέραςμα της διαχείρησης στους εργαζόμενους είναι η μόνη αποτελεσματική διεξοδος. Οι ιδιώτες, η Αρχιεπισκοπή και η διοίκηση της ΕΜΕ ενδιαφέρονται μόνο για τα κέρδη τους και την αύξηση των κεφαλαίων τους. Δεν τους νοιάζει καθόλου ούτε η αναγκαιότητα της ύπαρξης εργοστασίου λιπασμάτων ούτε το γενικότερο κοινωνικό σύνολο αλλα ούτε και η τύχη των εργαζομένων απο πιθανο κλείσιμο της εταιρείας. Αυτα όλα μηδενίζονται μπροστα στα οικονομικα τους συμφέροντα.

Με την κρατικοποίηση θα μπορέσει να μπει πάνω σε μια οργανωμένη βάση ο έλεγχος της παραγωγής και των κερδων, πράγμα που θα μειώσει τα έξοδα και θα μεγαλώσει τα έσοδα της βιομηχανίας. Θα εξαλειφθουν οι γραφειοκρατικες σπατάλες και θα παταχθεί η οποιαδήποτε διαφθορα και οι κομπίνες.

Η κρατικοποίηση όμως απο μόνη της δεν λύνει τελειωτικά τα προβλήματα γιατί το ζήτημα είναι «ποιος ελέγχει ποιον». Χρειάζεται και η ταυτόχρονη συμμετοχή και έλεγχος απο τους άμεσα ενδιαφερόμενους που είναι οι εργαζόμενοι. Για την αποφυγή της γραφειοκρατικοποίησης είναι ανάγκη η διοίκηση των εργοστασίων να περάσει στους αντιπροσώπους των εργαζομένων που θα είναι εκλεγμένοι και άμεσα ανακλητοί.

Γιώργος Κ.

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Εθνική λύση στο Κυπριακό πρόβλημα είναι αδύνατο να υπάρξει. Απλα και μόνο επειδή τα συμφέροντα των αστικων τάξεων της Κύπρου αλληλοσυγκρούονται. Αν υποθέσουμε ότι είναι αδύνατη η εξαφάνιση οποιασδήποτε κοινότητας, τότε είναι εύκολο να διαβλέψουμε ότι το Κυπριακό πρόβλημα θα διαιωνίζεται εφ' όσον οι αστικες τάξεις της Κύπρου θα βρίσκονται στην εξουσία.

Αυτο τον απλο συλλογισμό, που μοιάζει με απλο μαθηματικό πρόβλημα, δεν φαίνεται να τον έχουν καταλάβει ή δεν θέλουν να τον καταλάβουν, οι ηγεσίες των εργατικων κομμάτων της Κύπρου. Έτσι σε κάθε αδιέξοδο που συναντουν, το ρίχνουν

Ο εθνικισμος δεν έχει όρια

στον εθνικισμο αντι να αναλάβουν τες ιστορικες τες ευθύνες απέναντι στην εργατική τάξη της Κύπρου.

Κάθε φορα που ο διεθνής ιμπεριαλισμός και οι εδω πράκτορες-του δημιουργουν μια κατάσταση για να ξεπεράσουν την κρίση τους, οι ηγεσίες των αριστερων κομμάτων αντι να προτάξουν το πρόγραμμα-τους για μια Κύπρο ελεύθερη - σοσιαλιστική, γίνονται τα δεκανίκια της κτυπημένης από χρόνια γάγγραινα αστικής τάξης.

Διερωτώμαι τι έχει πιάσει την ηγεσία του ΑΚΕΛ και θέλει σώνει και καλά στο

Εθνικο Συμβούλιο τον Συνάγερμα, αντι να καλει όλα τα εργατικά κόμματα της Κύπρου σε ταξική συνεργασία ενάντια στον κοινό εχθρο; τον ιμπεριαλισμο. Η μήπως διαπίστωσε επτέλους ότι τα προγεφυρώματα του ιμπεριαλισμου στην Κύπρο κατέρευσαν και οι ιμπεριαλιστες πνίγηκαν στην Μεσόγειο Θάλασσα;

Όσο για την ΕΔΕΚ, ο εθνικισμος δεν έχει όρια. Καλα λέω, ο έρανος ήταν ένα μικρο εθνικο ξεσπασμα και θα περάσει. Μα το πράμα πάει συνέχεια. Και Ελληνικος στρατος στην Κύπρο. Για να

κάμει τι; Να ολοκληρώσει την κατοχή ολόκληρης της Κύπρου και να μονιμοποιήσει την διχοτόμηση;

Υπάρχει κίνδυνος ολικής κατοχής της Κύπρου θα πουν. Μα την απάντηση σ' αυτο τον κίνδυνο τον έχει δώσει προ πολλου η ίδια η ΕΔΕΚ: Λαϊκή Πολιτοφυλακή. Η μόνη δύναμη που μπορεί να προστατέψει τες κατακτήσεις του εργαζομένου λαου ολόκληρης της Κύπρου. Οι αστοι ξέρουν καλα τι σημαίνει γι' αυτους μια τέτοια εξέλιξη, γι' αυτο όταν ακοούν κάτι τέτοια παθαίνουν όπως ο διάβολος όταν μυρίζεται

λιβάνι. Η μόνη που κάνει πως δεν το ξέρει είναι η ηγεσία της ΕΔΕΚ. γι' αυτο ονειρεύεται Ελληνικους Στρατους.

Κανονικα για να πιάσω σφαιρικα το θέμα του εθνικισμού στην Ελληνοκυπριακή Κοινότητα, θα πρέπει να δούμε και' τα δεξια κόμματα για τα οποία ο εθνικισμος είναι το οξυγόνο-τους. Καθως όμως βλέπω, τος έχει απομείνει η τελευταία φιάλη, πριν η εργατική τάξη τοποθετήσει τα λείψανα-τους στο χρονοτούλαπο της ιστορίας μαζί με τος βασιλιάδες και τος πρίγκηπες αντάμα, σκέφτομαι πως καλύτερα ασ σχοληθουν οι ιστορικοί μαζί τους.

Γιώργος Κυπριαός

ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΟΙ

Οι πολιτικές διαμάχες έκφραση της ογκούμενης ταξικής πάλης

Η ανακήρυξη της «Τουρκικής Δημοκρατίας της Βορείου Κύπρου» στις 15 του Νιόβρη έχει σημαδέψει την πορεία της Τ/Κ κοινότητας με μια αρκετά απότομη στροφή εισάγοντας την σε μια πορεία έντονων ταξικών συγκρούσεων. Με την ανακήρυξη επιταχύνονται οι διεργασίες και οι ανακατατάξεις που συνέβαιναν από το '74 και μετά μέσα στην Τ/Κ Κοινωνία. Παράλληλα οι πιο πάνω αλλαγές έρχονται στην επιφάνεια με την μορφή τοπικών συγκρούσεων και πολιτικών διαφορών μεταξύ της δεξιάς και της αριστεράς. Το συλλαλητήριο της 28ης Ιανουαρίου, δύο μήνες μετά την ανακήρυξη ήταν ακριβώς η απόδειξη αυτού του γεγονότος.

Η ανοδική πορεία που ακολούθησε η Τ/Κ εργατική τάξη μετά το '74 ήταν αρκετά σημαντική. Τα Τ/Κ αριστερά κόμματα είδαν μια συνεχή αύξηση της δημοτικότητας τους κι έφτασαν στις εκλογές του '81 τα 43% των ψήφων. (Σήμερα πιθανό να έχουν πλειοψηφία).

Η άνοδος όμως δεν ήταν μόνο σε ποσοστά αλλά και σε συνειδητοποίηση και κινητοποίηση. Τούτο το γεγονός - όπως αναφέρθηκε και πιο πάνω - εκφράστηκε με το κοινό συλλαλητήριο - διαδήλωση ενάντια στις αυξήσεις. Το συλλαλητήριο όμως δεν είναι η μοναδική απόδειξη για τούτη την πορεία. Οι πολιτικές διαφορές που ξέσπασαν μετά την ανακήρυξη ανάμεσα στον Ντενκτάς και τα αριστερά κόμματα για την αλλαγή ή όχι του συντάγματος είναι ακόμα μια αδιαμφισβήτη απόδειξη.

Ο Ντενκτάς και Εβρέν βλέποντας την άνοδο της αριστεράς κατάλαβαν πολύ καλά ότι χάνουν τον έλεγχο της Τ/Κ εργατικής τάξης. Γι' αυτό παράλληλα με την ανακήρυξη στοχεύουν σε ένα «Δημοκρατικό» σταμάτημα της ανόδου και έλεγχο του Τ/Κ εργατικού κινήματος που φαίνεται μέσα από τα πιο κάτω.

Την διάλυση της βουλής και την αντικατάστασή της από συνταχτική στην οποία οι αναλογίες των κομμάτων έχουν αλλοιωθεί σε βάρος της αριστεράς.

Την δημιουργία Κόμματος των Εποίκων ώστε οι ψήφοι των Εποίκων να εξασφαλισθούν

ΑΠΕΙΛΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

Συνέχεια από τη 1
να περάσουν την πολιτική τους το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων θα χτυπηθεί αμείλιχτα. Χιλιάδες θα ριχτούν στις συρτές της ανεργίας, οι κοινωνικές υπηρεσίες (ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, παιδεία, συντάξεις, επιδόματα) θα δεχτούν θανάσιμα πλήγματα.

Οι εργοδότες κι η κυβέρνηση πρέπει να καταλάβουν πως η εργατική τάξη δεν πρόκειται ν' ανεχθεί ξανά - όπως το 1974 - περικοπές στο μεροκάματο και τα κεκτημένα δικαιώματα. (Τιμάρθμος, αργίες κλπ).

Αντί να ζητούν από τον εργάτη να δεχτεί να μειώσει τον μισθό του μας εξηγήσουν που πήγαν τα εκατομμύρια που σέπωσαν κατά τη διάρκεια του οικονομικού τους θάματος. Ας μας εξηγήσουν πως τη στιγμή που οι εταιρείες τους είναι προβληματικές (π.χ. ΚΜΚ) βρίσκουν λεφτά και χτίζουν παλάτια των £250,000, βρίσκουν

για τον Ντενκτάς. Στη δημιουργία του κόμματος πρωτοστάτησε η Τουρκική Πρεσβεία.

Στην προσπάθεια αλλαγής του Συντάγματος κατά τρόπο που να δίνει στον ΝΤΕΝΚΤΑΣ την δυνατότητα να ξαναδικηθεί στις εκλογές. Βάσει του συντάγματος του '75 δεν μπορεί να τες διεκδικήσει γιατί τις έχει ήδη κερδίσει 2 φορές. Ακόμα ο Ντενκτάς στοχεύει να πάρει μέσα από το σύνταγμα υπερεξουσίες.

Τα πιο πάνω τονίζουν σε ομιλίες και άρθρα τους οι αρχηγοί των Τ/Κ αριστερών κομμάτων Οζγκιουρ και Μποζγκουρτ.

Στες δηλώσεις τους οι δύο αρχηγοί χαρακτηρίζουν το κράτος σαν «Σουλτανάτο της Άγκυρας» και «Προτεχτοράτο του Ντενκτάς».

Ο Οζγκιουρ τονίζει ότι η κυρίαρχη τάξη προετοιμάζεται να επιβάλει στο λαό ένα δικτατορικό καθεστώς τύπου Νότιας Κορέας. Παράλληλα κατηγορεί τον Ντενκτάς ότι σκοπεύει να πάρει τα ίδια περίπου μέτρα που έχει πάρει και ο ΕΒΡΕΝ. Τέλος δε δηλώνει ότι «είμαστε αποφασισμένοι να συνεχίσουμε τον αγώνα μας ενάντια στο σύνταγμα ακόμα και κάτω από την σκιά των όπλων» (Τούρκικα στρατεύματα).

Ο Μποζγκουρτ, αφού χαρακτηρίζει την «συνταχτική» παράνομη, κατηγορεί τον Ντενκτάς ότι στοχεύει με το σύνταγμα να ανοίξει το δρόμο για να χτυπήσει την αριστερά. Δηλώνει δε και αυτός την απόφαση του για αγώνα ενάντια στο σύν-

ταγμα και «μέσα και έξω από την Βουλή». Αλλά και αν ακόμα περάσει, λέει, είμαστε αποφασισμένοι να αγωνιστούμε ενάντια σ' αυτό τόσο μέσα στην Κύπρο όσο και έξω από αυτήν.

Μαζί με τες δηλώσεις αυτές χαρακτηριστικό ήταν και το άρθρο του Βρετανού δημοσιογράφου Πράις ο οποίος υποστηρίζει ότι οι αρχηγοί των Τ/Κ Αριστερών κομμάτων δέχτηκαν πιέσεις και απειλές από τον Ντενκτάς για να ψηφίσουν υπέρ της Ανακήρυξης. Μετά από αυτό ο Ντενκτάς ζήτησε από τον Μποζγκουρτ και Οζγκουρτ να διαψεύσουν τον Πράις. Ο Οζγκουρτ όχι μόνο απόφυγε να το διαψεύσει αλλά προχώρησε και κατηγορήσε τον Ντενκτάς ότι το 1963 είχε πάρει λεφτά από τον Γιωρκάτζη, Υπουργό Εσωτερικών τότε του Μακάριου, που είχαν δοθεί σ' αυτόν από την ΣΙΑ για αντικομμουνιστική προπαγάνδα.

Μέσα από τες πιο πάνω δηλώσεις και διαξιφισμούς των πολιτικών αρχηγών στον Βορρά φαίνεται ένα γεγονός:

Ο ΤΑΞΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΕ ΑΝΟΔΟ

Οι πολιτικές διαφορές που εκφράζονται πιο πάνω δεν είναι τίποτα αλλά παρά το αποτέλεσμα της ταξικής πάλης.

Είναι σίγουρο ότι ο Ντενκτάς αλλά και πιο γενικά η Τ/Κ Αστική τάξη έχει θορυβηθεί από την άνοδο του εργατικού κινήματος και την συνειδητοποίηση της εργατικής τάξης. Γι' αυτό προσπαθεί, όπως δήλωσε ο Μποζγκουρτ, να χτυπήσει την αριστερά με την αλλαγή του συντάγματος. Όμως τα πράγματα δεν είναι έτσι όπως τα υπολογίζει ο Ντενκτάς. Η Ελλάδα, η Ισπανία, η Αργεντινή, η Χιλή μας αποδεικνύουν καθημερινά ότι καμία δικτατορία και κανένα Σύνταγμα δεν μπορεί να σταματήσει την άνοδο και την πορεία προς τα μπρος του εργατικού κινήματος.

Οι Τ/Κ εργαζόμενοι συνειδητοποιούν κάθε μέρα και περισσότερο ότι οι Τ/Κ καπιταλιστές δεν μπορούν να τους προσφέρουν τίποτα καλύτερο από τους Ε/Κ καπιταλιστές.

Η κοινωνική και πολιτική κρίση θα ξεπεράσουν και τα σημερινά επίπεδα. Η άνοδος του εργατικού κινήματος από την μια και η προσπάθεια των Τ/Κ αστών να το χτυπήσουν από την άλλη θα οδηγήσει την ταξική πάλη σε όλο και πιο ψηλά επίπεδα σ' όλο και πιο έντονο βαθμό.

Οι εθνικές διαφορές έχουν χρησιμοποιηθεί μέχρι σήμερα από τους αντιπροσώπους των Ιμπεριαλιστών, τους Ε/Κ και τους Τ/Κ αστούς, σαν όπλο στην προσπάθειά τους να κρατήσουν την εργατική τάξη κάτω από τον ζυγό τους. Μέσα από αυτήν την υποταγή οι εργατικές τάξεις οδηγήθηκαν η μια ενάντια στην άλλη. Η άνοδος όμως της ταξικής συνείδησης που συντελείται σήμερα και στο βορρά και στο νότο θάχει σαν φυσικό επακόλουθο αλλά και σαν αναγκαίο βήμα, το σπάσιμο των συνόρων και την δημιουργία του Κοινού Μετώπου των Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων.

Πανίκος Σ.

Από την απεργία 800 εργατών και εργατριών της κρατικής εταιρείας CYPFRUVEX (Συσκευαστήρια φρούτων). Η απεργία συνεχίστηκε ακόμα και μετά την απογόρευση της από το καθεστώς Ντενκτάς και την επέμβαση της αστυνομίας. Επεκτάθηκε μάλιστα με απεργίες συμπαράστασης σε τρία ιδιωτικά συσκευαστήρια. Οι απεργοί απαιτούν ωφελήματα ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, τοκετού, ο 13ος να δίνεται στη βάση της δμηνης εργασίας (εποχιακή) φιλοδώρημα την Πρωτοχρονιά, αύξηση φιλοδώρηματος την Πρωτομαγιά και φιλοδώρημα γάμου.

**αγοραζετε
τη
σοσιαλιστικη
εκφραση**

**σοσιαλιστικη
εκφραση**

**Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία**

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Αγίου Δομετίου 53
Εγκωμη - Λευκωσία
Τηλ. 61553

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:
Για ένα χρόνο, 12 φύλλα:
Εσωτερικο: £2.500
Εξωτερικο:
Ελλάδα: £3.500
Ευρώπη: £4.000
Αμερική: £4.500